THE PUBLIC EYE

By KEITH KNIGHT

An in-depth look at Ontario's Public School System

(Second of a series)

III. Aims of Public Education

The public school system prepares the student for society. It's strictly humanistic.

The report of the provincial Committee on Aims and Objectives of Education, more commonly known as the Hall-Dennis Report, constantly echoes this purpose of education.

"Young people in school have a right to an education which reveals the weaknesses and problems of the world they face and helps them prepare to ease or solve these problems", the report says.

The entire 200-page document which provides a theoretical approach to education is filled with phrases such as the "whole child" and "complete living" and attempts to give the student total freedom in selecting his own education, beginning at kindergarten. Needless to say, there is little mention of religion or religious instruction in the report.

The Royal Commission on Education, in its report in 1950, made its statement of aims quite shallow.

Its aims were: "to develop the power to think clearly, independently, and courageously; to develop talent to understand the views of others and to express one's own views effectively; to develop good health; to develop aptitudes for recreation; to develop characteristics for happy family relations; to develop good citizenship; and to develop the concept that education is a continuing process beyond the school".

These aims are all fine but again lack a Christian viewpoint.

The public school system stresses the importance of the pupil-centered school.

IV. Curriculum

The question of religious instruction in the public school system has always been a strong bone of contention but fairly new legislation in Ontario makes this possible in many instances.

The Act provides for about an hour of religious instruction in a school per week but this is usually used up with a five minute session daily loosely termed "opening exercises" which generally involves Bible reading and prayer, depending on the school principal and the board of education.

School boards tend to shy away from a course in religious instruction because each school consists of a kaleidoscope of religions and a program to fit all faiths is simply impossible.

Some school boards whose areas have recently been designated bilingual by federal legislation have approved courses in religion for French - language schools since nearly all students are Roman Catholic anyway.

But classrooms are generally "religion - free" in the public school system. Remember, its sole purpose is to prepare the child for the world with any sort of religious instruction left up to the parents in the confines of their homes.

In these ultra-modern concrete complexes with excellent libraries and some with swimming pools, learning comes a bit easier. The curriculum offers a variety of options from home economics to woodworking to theatre arts and restaurant management.

The entire school system is currently undergoing change which will do away with the grade system and provide individual timetables for secondary school students, all by 1980.

There are a number of schools in the province now which have done away with grades enabling a student to complete high school in three or four years rather than five and gives the student a chance to learn at his own pace.

The use of examinations to determine whether or not a student will have to repeat a year is becoming obsolete.

Studies are currently being undertaken which will see the kindergarten youngster and the secondary school student under one roof — a place where a student will learn 13 years of education at his own pace. Idealistic? Not really.

But until that day comes, the pupil will still be excited about his grade eight graduation and the student about receiving his secondary school diploma.

The years in between will consist of new learning experiences, though. There has been a tremendous increase in the use of audio-visual equipment in the past five years: language records, closed circuit television for elementary school pupils and multi-media colour films on coffee-bean pickers in Cuba.

A great deal of time in the classroom is devoted to a serious study of languages — and for a very obvious reason. Canada has little culture it can call its own. Barely a century old, this nation consists of a host of peoples: English, French, Australian, Dutch, German, Polish, Hungarian, Italian and many, many more.

It is understandable, therefore, that a country with such a mixture of ethnic heritages becomes involved in the study of languages.

But since Canada is a bilingual country, that is, a country where both English and French are the official language, it seems further logical that students should concentrate on those two subject areas.

Even youngsters in Ontario's elementary schools are subjected to the basics of the French language and those who follow the academic stream in secondary schools generally delve into French literature along with advanced grammar.

Many secondary schools also offer optional courses in German while dozens of other languages are offered through night courses. This will be discussed in a future article.

The importance of bi-lingualism, which in this case means being able to speak in both English and French — not English and Dutch — has become quite evident in recent years.

As mentioned earlier, several parts of the province have been declared bilingual areas which resulted in the re-naming of streets in some instances and the appearances of bilingual signs on federal buildings such as courts and post offices.

Before leaving this broad field of "curriculum", it must again be stressed that courses which are currently taught in Ontario's public schools generally provide a humanistic, impartial approach to the subject area. Some schools are blessed with a Christian teacher or two who are able to provide a fuller dimension to life, but these are few.

(Next Week: a look at handicapped children)

CALIFORNIA COURT DECLARES CAPITAL PUNISHMENT UNCONSTITUTIONAL

San Francisco (EP) — A new lease on life was given 107 convicts under sentence of death in California when the state Supreme Court ruled capital punshment unconstitutional here.

Churches and church agencies had been among vigorous campaigners against the death penalty who sought to overthrow the practice.

By a vote of 6 to 1, the court ruled that capital punishment constitutes cruel and unusual punishment and violates the California constitution.

"It degrades and dehumanizes all who participate in its processes," according to the ruling, which continued, "It is unnecessary to any legitimate goal of the state and is incompatible with the dignity of men and the judicial process."

Among the convicted criminals affected by the decision are Charles Manson and his cult "family", convicted for a series of ritual murders, and Sirhan Sirhan, the convicted assassin of Sen. Robert Kennedy.

COR HOEKSTRA

Cor Hoekstra, the successful Frisian artist whose cartoons have appeared in some 350 distinguished periodicals all over the world, has been awarded the 1971 American Award for Magazine Art. It was granted for work submitted in the Sol III Contributors Contest. Hoekstra, who signs his cartoons "Cork", is now 40 years of age. He has just moved from Aldeskoat to Oranjewâld (Friesland).

— Frisian News Items, Grand Rapids.

From the Mailbox

Without form and void

Dear Editor:

The title of this new book announced in Calvinist Contact of January 24 reminds me of the many conversations I used to have with my grandfather, some 55-60 years ago.

Broken away from the Roman Catholic Church by simple faith alone, my grandfather was an ardent believer in the eternal truth of the Word of God.

Besides other subjects we naturally touched sometimes on the theory of evolution too. I can still hear him say it. "Jongen, in het tweede vers van mijn Bijbel lees ik er altijd een klein woordje tussen, alsof er staat: De aarde nu was woest en ledig **geworden.**" (the second verse of my Bible I always read for myself like this: And the earth **had become** without form and void).

My granddad was a self-educated man in the fullest sense of the word. As a youngster he had had no schooling whatsoever and had to learn reading, writing and arithmetic when he was an adult. Early in his life he started working in the blacksmith shop of Bart Wilton in the Baan in Rotterdam, which business grew out into one of the largest shipyards of the world, now in Vlaardingen. When sixty he was pensioned off because of hard hearing and thus was granted to enjoy another twenty-five years of happy retirement.

He had climbed up at Wilton's to the position of foreman in the steelworker's shop and was so prominent in his work that more than once he had to be called out of his bed at night because his substitute on nightshift was unable to cope with a specific problem about the work. And how we kids enjoyed it when grandpa showed us the working of a new type of life-boat he had invented and built, which had earned him a first prize at the World Exhibition in Paris!

Now as to that new book about Genesis I verse 2, I do not know more about it than what it says in the ad:

"It is a study in depth of Gen. I: 2 from the original Hebrew, Greek, Aramaic and Latin versions, and from ancient, medieval, and modern commentaries, showing that **a gap may well be intended** between verses 1 and 2, thus throwing a new light upon the problem of the relationship between Genesis and geology".

In this announcement it does not say so with so many words exactly the same as what my grandfather had in mind, but I think both statements point into the same direction namely: a gap between the verses 1 and 2. Personally I have always favored this idea, so in my Bible I have separated those verses by a pencil line.

I cannot help having a strong feeling that this is all the new book is about and that Dr. Custance will prove what my grandfather believed and confessed to sixty years ago.

Isn't this, in a small way, also a 'demonstration of the Spirit and the power', when God reveals in the heart of an uneducated man or woman in a kind of intuitive way those things which many years later scholars of name prove to be true?

Allow me, in honor of my grandfather's unshakable faith in the Word of God, to sign this letter with his name,

Bastiaan Boulogne

THE WORLD AROUND US

TANZANIA - A DIFFERENT KIND OF SOCIALISM

PART II

President Nyerere's personality has a great deal to do with the success of socialism in Tanzania. An austere intellectual, he renders his leadership with concern for the common touch. The enthusiasm with which he throws himself in his work has made him very popular and brought him the title of *Mwalimu* (teacher). He constantly travels to all parts of the country where he inspects what is being done and holds speeches urging people on, as well as smoothing over any disagreements that might exist. Ironically, the manner in which he runs his country also has its bad side. The President creates a great deal of good will and enthusiasm with all his travels but this also leaves a vacuum at the decision making level in the capital. Popular leadership is not always the same as effective leadership.

Especially in a one-party, socialist state it is necessary to organize things from above. Tanzania is not a modern, complicated nation yet, but even so the civil servants are increasing and are becoming a power in their own right. Already there are people who complain that the civil servants are not earning their money, they get it because of their position. The differences in pay are also a source of friction. Why should a farmer earn so much less than an office worker is a frequently asked question. The 'new elite' present in Tanzania is not nearly as rich or as arrogant as for instance in Kenya or other African nations, nevertheless it is one more worry for the President. He himself cannot do everything and although his personal idealism has been translated into state policy, there are always a few officials who try to reap some extra gain from their position.

By no stretch of the imagination can Tanzania be called a dictatorship. Even so the country has a Preventive Detention law which empowers the government to detain anyone without making charges against him or bringing him before a court. "The role of the party", says a government pamphlet, "is to give political direction to the villages and to ensure uniformity of philosophy". Unfortunately Tanzania's system is still not sufficiently subtle enough to accommodate those individuals who simply cannot be clamped into a "uniformity of philosophy", even if they tried. Such accommodation is an essential of a truly democratic state.

Although Tanzania is officially a one-party state there are two parties — the Tanganyika African National Union on the mainland, and the Afro-Shirazy Party on the island of Zanzibar. The two parties work closely together, but each retains its separate identity. At no time was this separate, but inter-dependent, association better illustrated than in October last year when Tanzania went to the polls for Presidential, parliamentary and local government elections. There were no elections (other than for the Union President) in Zanzibar where Tanzania's First Vice-President, Sheikh Abeid Karume, leader of the ASP and head of the ruling 32-member Revolutionary Council of the island, maintains that there will be no elections for the next 60 years. Accordingly, the island's 31 representatives in the Tanzanian National Assembly were simply nominated by Sheikh Karume.

Karume, an illiterate ex-seaman came to power in 1964. When the two countries came together, he became First Vice-President of the new state of Tanzania and since that time he has repeatedly placed President Nyerere in a very difficult position. Not too long ago Karume said that only black Africans, or half breeds who could prove that their parents had been blacks, could be citizens of Tanzania. "If you people on the mainland want to keep this fact a secret, we on the island are not afraid to talk about it. We know for certain that this land is only for black Africans", said Karume. This bit of black racism was especially embarrassing for Nyerere, not only because he has very many friends among the non-African Tanzanians. The Asian Amir Jamal is one of the President's best friends and has for years been his Minister of Finance. Derek Bryceson, a European, is the very able Minister of Agriculture in Nyerere's Cabinet. Of the 105,000 Asians in Tanzania, 35,000 are citizens of the country. Because of the particular geographic and ethical division of his country, Nyerere can do little about his Vice-President.

Nyerere is anything but racist. Nevertheless, he does not like to see his country overrun with Europeans or Asians because he believes that in the end it will bring so many problems that one group will suffer and any kind of unity will be an impossibility. Before his country obtained its independence, Nyerere worked very hard for a united Eastern Africa. When independence of nations became a fact, however, he gave up his dream and concentrated on his own country. He still believes that Africans should be allowed to direct their own destiny and is therefore very much against the Portuguese regime in Mozambique. It is no secret that independence forces of Mozambique operate out of Tanzanian territory and obtain weapons and support there. The white regime in South Africa is also an anathema to Nyerere and he hopes for the day when it will end. He laughs about South African propaganda that Communist China is taking over his country, first by building factories and railways for Tanzania and then by sending millions of Chinese who have no room in their homeland.

Julius Nyerere is honest enough to realize that he must be consistent in his attitude toward white supremacy regimes. His country was one of the very few that broke diplomatic relations with Britain in 1965 over Rhodesia, even though this cost him a good trade agreement which had already been concluded with Britain but which was cancelled once relations were severed. Tanzania's reognition of Biafra may today be judged a diplomatic mishap, and the refusal to recognize the new President of Uganda, who came to power via a military coup may also prove to be a mistake. There is no evidence in Uganda that the old president will ever return.

In spite of all these shortcomings, Tanzania has come to represent a certain force on the African continent. The self-help program, the Ujamaa villages, the bristling idealism (naive to some people) and the resolute anti-imperialism are an agglomeration of the best that some of Africa's progressive leaders have sought. And most of this has been due to one man — Julius Nyerere. When after a long interview with a western correspondent the President was asked what he would like to be remembered for, he answered, "That I did my best". It was a good answer from the modest idealist.

J. J. Bout

Chapel Evangelist — Indian Evangelist

Missionary Nurses, — Parish Worker

for Christ's sake!

The Reformed Bible Institute is the little league school for big league Christians. Here we train missionaries, lay evangelists, pastors' assistants. We make finders out of seekers. Then our thoroughly committed graduates move out to the front lines of the Kingdom, eager to get into action...for Christ's sake. If you're looking for a Bible college where dedicated Christians are molded into vibrant, effective witnesses ...there's one readily available to you. Come join us!

Accredited by the Accrediting Assn. of Bible Colleges

FREE! 52 PAGE CATALOG!

REFORMED BIBLE INSTITUTE
1869 Robinson Road S.E.
Grand Rapids, Mich. 49506

Please send me your FREE catalog.

Name ______
Address ______
City ______
State ______ Zip ______

0-2

DIARY OF A CHILD THAT NEVER WAS BORN

The above article was translated from the Dutch magazine "In de Richte Straat", known here as "The Road to Damascus".

July 1. Today I came into existence, and even though I am smaller than the period after this sentence, I am here.

July 7. Today I am one week old, but you would not recognize me yet. I look like a bunch of very tiny grapes, and am searching for a spot in my mother's little room to develop further.

July 9. My little body begins to take shape. Day before yesterday I had only about 150 cells, but now I have many thousands of them already, out of which vital organs begin to develop.

July 15. My first blood vessels have been formed. My little head is looking better all the time.

July 25. My heart begins to beat. Though it is still very small, it is in proportion to my whole body, nine times as big as yours, mommy.

July 27. My little arms are growing fast, but my legs have trouble keeping up with this rate.

July 30. Today I am ten thousand times as big as on the first day. True, in all I measure only four millimeters (less than a quarter inch) but *everything is there* already: eyes and ears, mouth and brains, kidneys and liver.

August 2. Today I got very cute little fingers. I will use them to put my hand in yours, later on, mom.

August 6. Today I got my little nose. My ears are ready, too, and look like yours.

August 14. Somebody might take a picture of me: I will look exactly the way I will at birth. In my jaws there are the buds for my baby teeth. My brains send impulses to other organs. My heart beats fast; the stomach, the liver and the kidneys work well.

August 16. Today Mom experienced that I am with her. Why is she so worried?

August 27. My eyelids have been formed, as well as my vocal chords. If I had air, I would shout for happiness. You can tell already, too, that I am a girl.

August 29. I can feel pain. My eyelids and hands react to touch.

August 30. I can frown deeply, as if I am thinking about a problem. And that is exactly what I am doing, because I still do not understand why Mom is so worried.

September 3. It is marvellous. I breathe, swallow, but do not choke, because Mom takes care of the oxygen I need. Swallowing some liquid is important for the formation of the air sacs in my lungs.

September 18. I have found out how to suck my thumb, and I like it, because it keeps me relaxed. If I move my lips, it looks as if I laugh. The doctors says that it is only an exercise before I will have to suck. But for you it means that I laugh, because I feel completely happy and protected with you.

September 19. Because others are urging her on, Mom will have me killed today. Please, Mommy, *don't*. There are so many people that will help you in your troubles. But please, let me LIVE.

TO BE or NOT TO BE

Are Christian organizations the hobby of a few?

A few "radicals", a few hotheads perhaps?

It would certainly seem so: when you read the February 10 edition of the Toronto Globe and Mail.

We are informed on page 39 of the Globe that in a recent hearing before the Ontario Labour Relations Board, that Board reached the decision that the CLAC "...appears to be proselytizing a version of Christianity not shared by non-Christians or even a majority of Christians." This, of course is a regretable fact, but one a Calvinist learns to live with. What is more disturbing, is the paragraph which follows:

"Most CLAC members are adherents of the Christian Reformed Church, but the labour board said the CLAC *version of Christianity does not appear to be held by many members of that church*". (emphasis mine)

What is *most* disturbing of all, is the testimony of a member of the Christian Reformed Church who is also a district committee man for the UAW:

"Mr. Semplonius testified he had consulted the minister of his church before accepting union office. He was advised that as member of the UAW *it was his Christian duty to work for the union*". (emphasis mine)

Why is this so disturbing? Because you get the impression that with the Reformed faith there exists an option, a choice, a divergence of views which is perfectly legitimate. You get the damnable impression that there are *versions* of Christianity. And brother goes to court against brother: to present his version and soothe his conscience: it is his *duty*, no less than his *Christian* duty, to work for the union!

Are there *indeed* options with respect to manifestly unchristian organizations? If you think there *are*, then you may be a lot of things, but you are *not Reformed*. Most definitely not.

The only option which is open to us is the following:

To be a Christian who hangs on to the fundamentals, and refuses to go beyond these fundamentals; to be a Christian who is perfectly satisfied with the limited insight of a purely personal Saviour; to be, in short, a *fundamentalist*....

Or: to be a Reformed Christian who hangs on to the fundamentals, and builds on these fundamentals, growing in grace and knowledge; to be a Christian who is not satisfied with anything less than the total reign of Christ over his entire life; to be, in short, *Reformed*.

I regard a fundamentalist as a brother in the Lord Jesus Christ. I have no ill feelings to anyone who seeks the Saviour — but rejoice with them in the Lord!

I *do*, however, have difficulty with and distaste for persons who sell *unreformed* wares in the market-place while flying a *Reformed* flag: fellow travellers of fundamentaism, with reformed pretensions.

I have difficulties with people who knowingly *break down* the organizations which express or try to express the Reformed vision, the Reformed perspective — all the while pretending that these organizations are really out of place, odd, *not really part and parcel of the Reformed world-view.*

This is such a grave and serious distortion (only read people such as Kuyper, Holwerda, Ridderbos!) of Calvinism and the Reformed faith, that it forces one to wonder out loud:

Do our people still know what its all about?

Do we still want to be *Reformed?*

Or should we perhaps join our fundamentalist brothers?

To be or not to be?

H. D. Praamsma
Burlington, Ont.

The Political Parties in Canada

(3)

By J. HOFSTEE

THE NEW DEMOCRATIC PARTY

The New Democratic Party in its present form is the newest of the political parties represented in the House of Commons. It is a socialist labour party although it draws support from groups other than labour as well.

History

There have been many efforts made to have labour represented directly in the Legislatures and Parliament of Canada, but on the whole these have not been too successful. The first labour candidate was elected to the Ontario legislature in 1874 and he served for 4½ years. In 1888 A. T. Lepine was the first labour man elected to the Commons. There were a few more members of the Commons who ran as labour candidates but for 45 years this was insignificant.

In 1921 the Canadian Labour Party was formed, but it never became a meaningful political force. More important, 1921 was the year that J. S. Woodsworth was elected to the Commons as an Independent Labour candidate for Winnipeg. Woodsworth was a Methodist minister who had come to Winnipeg and taken labour's side in the Winnipeg general strike in 1919. A few other labour representatives joined him in the Commons during the next few years. These were also the years that the farmers of Ontario and the Prairies were represented in Ottawa by the Progressive Party. However, the farmers were not so much interested in political power as in making their lot better. As a result, the Progressive Party quickly lost most of its seats.

In May 1932 Woodsworth and a few other labour and farm members of parliament met to discuss the formation of a joint party. These discussions led to the birth of the Co-operative Commonwealth Federation, a new socialist party. The ideas behind the formation of the CCF were that the problems of that day could be solved only by making fundamental changes in the social and economic order, and that only a people's party could be an effective political instrument to bring these changes about. The Regina Manifesto of 1933 was a socialist document in that it called for the end of the domination and exploitation of one class by another, and for social planning and organization of resources for the benefit of all citizens. Its socialism showed through its stand on social planning, public ownership, a national labour code, and publicly organized health, hospital and medical service.

In its 29 year history the CCF had varying success in electing members to the Commons: as many as 28 members in 1945 and 25 in 1957. However, in the Diefenbaker landslide of 1958 the CCF lost 17 of its members, including its leader, M. J. Coldwell and only 8 members remained. Many people called for a reappraisal of the CCF, including the Canadian Labour Congress. As early as 1943 the Canadian Congress of Labour had endorsed the CCF as the political arm of labour, but the labour unions had refrained from direct participation in a political party but rather worked through representations to the government and parties. However, after the setback of the CCF in 1958 the labour unions decided on direct political involvement. The Canadian Labour Congress at its 1958 convention called for political realignment in a New Party. The New Party had to be a broadly based people's political movement embracing the CCF, the labour movement, farm organizations, professional people, and other liberally minded persons interested in basic social reform and reconstruction through our parliamentary system of government. The CCF welcomed this initiative of the labour body and pledged its co-operation.

Between 1958 and 1960 there were many study papers prepared, publications issued, and draft resolutions brought forward. New Party clubs sprang up in all parts of Canada and eventually 150 of these could be found. The official Founding Convention was held in Ottawa in August 1961. The name NEW DEMOCRATIC PARTY was chosen by the delegates and Tommy Douglas became the first leader. Many pages of proposals were accepted as the NDP program, among which was an undertaking to find a job for every Canadian as well as social security measures. Quebec delegates were present at the convention and the party put into its constitution the provision that there would be a President and an Associate President, one of whom would be English-speaking and one French-speaking.

While the CCF held only 9.4% of the popular vote in the 1958 election, the NDP gained 14% in 1962 and 1963 and 18% in 1965 and 1968. There are now 25 NDP representatives in the House of Commons.

Tommy Douglas led the NDP for the first ten years. He resigned in 1970 and at the leadership convention in April 1971 David Lewis was elected as the leader.

Philosophies and Principles

The New Democratic Party is a democratic socialist party. It does not say in its constitution, but all its policy statements and literature indicate the socialist idea. The party is democratic in that it wants to achieve its goals through working in parliament and through the democratic election process — no dictatorship here. People are to have a say in things. This democratic system is at work also within the NDP itself, as its policies and goals are determined by proposals which come up from the constituency and other organizations, are then debated at policy conventions and, if accepted, become the party platform.

Socialism had its birth as a reaction to the bad things of capitalism, its exploitation of workers, its squalid conditions and the concentration of wealth. Socialists wanted a better deal for the worker, more spreading of the wealth. To achieve this socialism proposed nationalization of the means of production, distribution, and exchange. In other words, state or public ownership of factories, stores and banks. This way there would be a motive for business operations different from the profit motive of the capitalists. Secondly, socialists wanted equality: giving everyone more or less equal treatment. This goal was to be achieved through a wide range of social welfare measures, such as unemployment insurance, old age pensions, medical plans, and so forth.

In recent years socialists, including those in the NDP, have turned away from the traditional view. This takes into account the changes that have taken place in the Western world. Capitalism is no longer an exploiter of the workers — the unions and governments have seen to that — and as a result traditional socialist view has lost its value. Socialists now believe that there is a place for the privately owned company, especially since most of them are owned by shareholders. However, socialism does not accept the freedom that corporations still have to do as they wish. It wishes a more guided economy so that the priorities can be altered to more effectively fill the goals of regional development, Canadian control of the economy, and the like. The NDP wants planning which involves a great deal of government control and initiative over investment. The NDP also wants to see a program of social investment which brings together the affluent and the poor. This means more of the welfare state, supported housing programs, tax reform, guaranteed income, and work on regional economic disparities.

The democratic principle in socialism leads to the proposal that workers get more say in the decisions of industry, and citizens in the decisions of municipality, province, or country.

What all this amounts to is that if the NDP came to power we would get a lot more government interference in the economy, in how business is run. We would also expect more taxation on corporations and higher incomes. Recently the NDP proposed a freeze on company profits, and on prices, but a freeze on wages was rejected out of hand. I wonder if the unions that support the NDP realize that in the long run more government control and taxation would also affect their members.

The NDP was organized in 1961 with the idea that it would be a broadly based party embracing the old CCF, the labour movement, farm organizations, professional people, and other liberally minded persons. There has been little support for the NDP from the farm organizations who appear to have been afraid to tie up with labour. The labour unions on the other hand widely support the NDP. Many unions have become associate members, and in turn the union members are asked to contribute to the NDP. These unions take in five cents a month from their members to support the party. If a union member does not wish to contribute, he can indicate this and no deductions are made. Much of the financial support for the NDP has come through this system, and in addition many unions make contributions out of their general fund toward election campaign expenses.

Another group which supports the NDP is drawn from the people at Canada's universities. Professors and students alike seem to feel attracted to the socialist principles. In my mind this leads to an awkward alliance of labour and academics. There has also been support for the New Democrats on the Prairies and in British Columbia. In Manitoba and Saskatchewan the NDP forms the provincial government. In all, the NDP is a party of the West, urban areas in Ontario (Toronto, Hamilton, Kitchener) and Northern Ontario, with little support in the old established areas of Ontario, Quebec, and the Maritimes.

The fact that the party is broadly based, and wants to obtain power, is reflected in its operations when it does obtain power. Saskatchewan has had a CCF/NDP government for many years, and recently returned the NDP to power. Manitoba has had an NDP government for a few years now. Both these governments have been very moderate in their policies and at times have pursued capitalistic programs. I believe readers in these provinces will bear me out when I state that there has been very little difference with the Liberal and Conservative governments which preceded them.

In looking over the socialistic programs, one is bound to notice how socialistic Canada already is. Many social welfare measures are in effect, and others are being expanded or introduced. This leaves the NDP very little to manoeuver. Presumably, it is a party of the left, but it is very little left of the Liberals when the latter drift leftward. There is within the NDP a more radical left-wing group, the Waffle group. These people, under the leadership of Prof. Melville Watkins, are mainly from the universities. They hold more to the traditional socialist views on nationalization and they also take a very hard stand on the economic domination of Canada by the U.S.A. They are a very small group, however, and do not have much influence on the party.

Program and Polities

Within the socialistic background, the NDP has mapped out its campaign strategy for the coming election. There is first of all an attack on the Trudeau Liberals, calling the last few years 'Wasted Years'. The government is being attacked for abdicating responsibility, creating mass unemployment, aiding the waste of natural resources, and backing away from tax reform. On the positive side, the NDP council calls for a national economic plan, based on active intervention in the economy by a strong publicly financed development corporation (Canada Development Corporation) and using public, private, and co-operative ownership. It further stresses the need for development of job-creating industry and commits the party to full employment policies.

The most important decision taken is the decision to fight the election on a leadership basis. The leader, David Lewis, will be projected as never before and as a man who can keep Trudeau in line. Lewis has said that he will speak on unemployment, foreign ownership, and separatism in Quebec. The party will spend two million dollars this election, or almost double what it spent the last time. An airplane has been chartered to fly Lewis around the country. The Liberals and Conservatives have much more money to spend on campaigning, but the NDP will attempt to get the most for its money. They have hired experts who know how to get the most out of news coverage, free broadcasts, and whatever TV time the party can afford.

While the NDP, of course, say that they are attempting to win the election, it is more likely that they are hoping to win enough seats that they can become the official opposition, or hold the balance of power if no party gains the majority. The NDP will stress that the Conservatives and Liberals are, in essence, the same, and that the NDP offers the only opposition to the government. If they wish to stress this, it seems unfortunate to me that they are doing their electioneering the same way as the two older parties by stressing the leadership and downgrading their principles. I believe that stressing and building on the socialist principles would have given the Canadian electorate much more of a choice.

The Leader

David Lewis was elected leader of the NDP in 1971 upon the retirement of Tommy Douglas. He was born in Poland in 1909 and came to Canada in 1921. He has been active in politics since his university days, taking time out for twelve years to practise as a labour lawyer. He was first elected to the Commons in 1962, lost in 1963, but was re-elected in 1965 and 1968. His children are also active in politics, with his son Stephen the leader of the NDP in Ontario.

Conclusion

The New Democratic Party is a socialist party which holds to a political line slightly to the left of the Liberals. It has a very moderate program, and where in power (provincially) has shown little basic difference from the other parties. In common with the older parties it will stress the qualities of the leader much more than its fundamental philosophy, principles, or program. It will also run a slick media campaign in an effort to win as many seats in the House of Commons as possible.

Bibliography

Knowles, Stanley, The New Party. Toronto, McClelland and Stewart, 1961.

New Democratic Party publications and other material supplied by the NDP.

Thorburn, Hugh, ed., Party Politics in Canada.

Toronto Daily Star and Globe and Mail clippings.

Lambert Huizingh
Accredited Public Accountant and Auditor
Commissioner for taking Affidavits
•
1 Wellington St. E.
AURORA, ONT.
Telephone: 727-9797

CUT UP LIFE

James B. Irwin was one of the first men to ride a dune buggy over the unexplored surface of the moon. He has seen more than others because when he came back to earth he said, "I want to tell everyone in the world that Jesus Christ and God were there." His Russian colleague of a few years ago declared that he did not meet God in space. Irwin has experienced the presence of God very vividly.

Recently he spoke about his moon trip to his congregation, the Nassau Bay Baptist Church of Houston, Calif. Throughout the training for his lunar mission "it was preparation in body, mind and spirit," he said. "My daily prayer was that God would help me get ready." He described the beauty of earth as his craft circled before blasting away for the moon. "The next time I looked down I could see the southeastern part of the United States — Florida, Cuba, the Bahamas with their clear waters. A couple of hours later we could see continents, the whole earth in the beauty of colour . . . the brown Sahara, the blue oceans, the white clouds."

However, it is not only the beauty of the universe but also the technical skills of these astronauts, which are impressive. Though the spaceflights are planned by the people on the ground, these astronauts must have a thorough knowledge of all the intricate details.

What strikes us. however, is that astronaut James Irwin said that he feels that his greatest mission is evangelism. Probably he meant that he really would like to be occupied with direct evangelism rather than with space flights. This is a tendency which is very much alive among Christians. Many people think that technical knowledge is great and the beauty of the earth while travelling in a spaceship is marvellous, but this is not the real thing. The real thing is evangelism.

This sounds good but is it really true? The danger is that thinking along these lines cuts life into two parts. One part is the field of human endeavour. This can be exciting and it can offer magnificent spectacles, but it remains only a human effort. And there is the other part which concerns itself with God and Jesus Christ.

The Bible makes no such distinction. The Bible sees life as a unity, which is either directed towards God or is taken away from Him.

This is the challenge of the Christian faith: it claims, in the name of God, the whole world and all human activity for the Lordship of Jesus Christ.

This is not meant as criticism on astronaut Irwin. We are thankful for his testimony and it can only inspire us to bring our adoration to the Creator of it all. But we do have to remind ourselves that we cannot cut up life into segments, with parts for the Lord and parts which we keep for our own private use.

This is not always easy. To dedicate church and christian activity to the Lord does not seem difficult, although even there we find our selfishness interfering. The real difficulty comes when we have to dedicate our human activities to the Lord, such as our job, our housework, our studies, our entertainment, our art and our skills. The Lord is not satisfied with our membership of the church and other christian organizations. The Lord claims all of life whether this is is in a spaceship or in a kitchen.

The apostle Paul sums this up in a few words, "Whether I live, I live unto the Lord, or whether I die, I die unto the Lord." Whether life or death, it should be all for the Lord, this means that nothing is left. All is for the Lord! This is precisely what the Bible tells us the Lord wants.

D.F.

Deaf to Gather for Assemblies Convention

Springfield, Mo. (EP) — Three hundred and fifty deaf people are expected here April 6-9 at the 9th biennial Assemblies of God Convention for the Deaf.

Inspirational meetings and practical sessions on how to reach the deaf are planned by the Deaf Division of the Assemblies of God Home Missions Department, according to acting coordinator of the Deaf Division, Rev. Paul R. Markstrom.

Let's Play Chess

Editor: Charlie Hess

SECOND SERIES OF PROBLEMS IN MARCH

482

Authors: D. Przepiorka (Poland) and F. Sackman (Germany) 1908

8

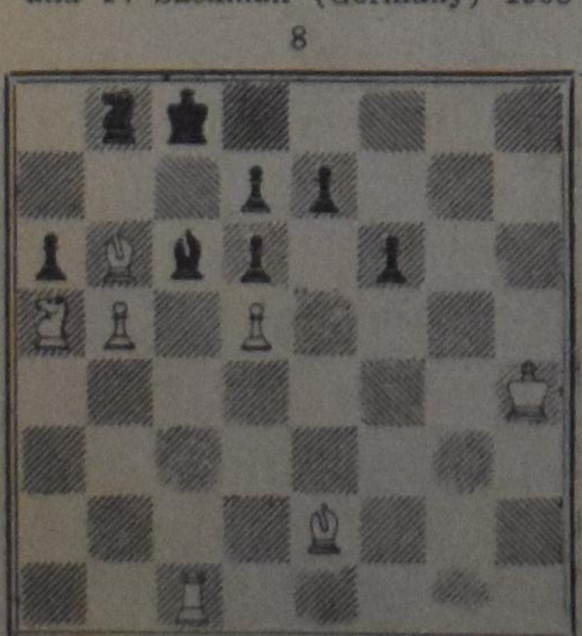

4-mover 7 4 p.

483

Author: Dr. A. Chicco Italy 1936

10

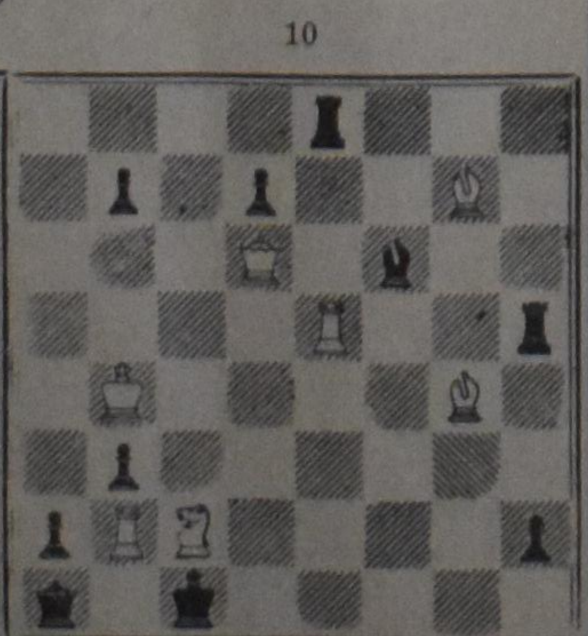

2-mover 7 2 p.

Notes

1. Since we now have the twins complete we may compare the two. Any solver should better do so immediately. As comfort in the struggle I present again a two-mover also. At least, I hope it will bring some solace . . .
2. In # 482 we find a white P at QN5 (b5) instead of a black one in # 480, and the black P that was at K4 (e5) has been moved to K2 (e7). The horizontal-vertical solution of # 480 should be replaced by a diagonal one. Also this solution is one-way. You will be surprised!
3. Not many problems came from Italy. We had a few in the past. are you familiar with this one? It is a very nice two-mover. Indication of key and threat, if any, is sufficient.
4. The deadline for the March solutions is April 20. Not Ontarians have time till April 25 (postmarked).

LETTER TO MY TEENAGE GIRLS

Dear girls:

For quite some time I had in mind to write to you and to your fellow teenagers about a few things which have puzzled me and bothered me. No, I am not going to tell you about my concern for youth at this time. That has its place, no doubt, and at times I feel uneasy about certain trends which youngsters show in their daily life.

This time there is something else which worries me even more. You have become teenagers a while ago and you are in the midst of what is called the formative years. You go to Christian school, to church and catechism, you participate in Calvinettes and you begin to think about these things and ask questions. That is a marvellous development: it reminds me of budding flowers in the spring when the first pale colors begin to show among the greenery but the beauty is not yet fully unfurled.

If I think back I can still remember a little bit of that thrilling period of life when I began to mature and find my little place in the world, but it seems quite a while ago. One thing I remember clearly, however, I had heard some vigorous debates about faith and the meaning of the Christian life, but somehow all people with whom I came in contact were basically agreed. I was never confused as to what the Bible meant, though I found it sometimes hard to accept it and live accordingly. But I was impressed that so many people all had the same basic convictions; I was conditioned by that environment to accept its expression of faith as the right one. Later in life I also learned why it was right and why I could not be anything but a member of the Reformed church. Now I know even better the why's and the what's, but I am still thankful for that firm guidance and basic agreement among church people in those days when a young mind can easily become confused.

I was left a spiritual inheritance, you might say, which gave me stability and support in the years of turbulence. Surely, you know already how stormy life can be; sometimes you want to throw the whole business in the garbage can and walk away from it all. Some youngsters have told me that they will disappear as soon as they are old enough to leave the house and say good-bye to church as well of course. Sometimes you just cannot put the puzzle together and wonder what life is all about.

Growing up is not easy, people say, and you'd better believe it. Yet, I would not like it to be any more difficult than it is already. I would like nothing better than to leave you also an inheritance of spiritual values and beauties as many of my age group received. Now I am really scared that this plan is going to fail. Sure, we still have school and clubs and catechism and Christian homes (last but not least) and we still go to church every Sunday. But it seems to me that confusion has ripped all these things apart. That confusion, I believe, is promoted by the older generation, the very people who should give you some stability and confidence. That's what this letter is really all about.

Perhaps you wonder just what I have in mind? Well. I am not going to engage in all sorts of breast beatings and sentimentalities. It may be best to use some examples at random to show you what disturbs me lately. It's not going to be a complete list of problems, either: there may be too many of those things ranging around to write about in just one letter. As long as you get a fair idea why I want to do some thinking out loud on this piece of paper and as long as it clears up a little bit of your confusion. That would make me really happy and then I would feel better about this inheritance too. Oke?

First of all, I don't want to sound smart, but I wish that you would get a clear picture of what the Bible is all about. To me it is the one and only Word of God, addressed first of course to the people of that day and through them to us. You will never need any more than the Bible: it is complete, it is enough and it is clear. Don't listen to all sorts of stories on how to get the package out of the wrapping paper; don't be impressed when told that there is more than the One Word to which you should listen. The Bible is the story of salvation for millions of people, but also for you and me, as long as we accept it with a believing heart. Is it not simple and marvellous at the same time that the Lord speaks to us and gives us ears to listen as well? Basically, you will have to feed on that continuing wonder of God's grace: I have a Bible, I have faith.

Secondly, it becomes clearer to me as time goes by that a host of people in our church are not satisfied with this simple and basic commitment. They agree with what I have said above, but they want more. There is for them a *second* work of the Spirit in the hearts of people. They call it a baptism of the Sprit and they begin to speak in tongues to show they have it. After a while, that's all they talk about and the rest of the Bible and our salvation fades into the background. I find it a sad and dangerous and unbiblical development because it creates two kinds of Christians, first and second storey ones, you might say. I hope you study a bit about these things in your clubs and come to the conclusion that this is not the way of the Spirit.

Then again, I find that we are being bombarded from every side by stories about people who were sick and got better again. I don't think that this is something very new: a hundred million miracles do happen every day. On our church bulletin there are scores of people every year who go to the hospital and return home again, thanks to God who blessed the doctors, nurses and drugs.

Lately another element is creeping into these get-well stories. I get the impression that 'when a person is healed, whereas doctors had given up hope, that God is present in a special way. Sometimes the question is asked out loud: does God want sickness?

Going even further than that, not too long ago I read in a magazine distributed in our churches how God does not want people to be sick at all. If they do get sick He will heal them promptly, provided the sick person believes it will happen. Supposedly, all that is promised in the Bible.

I have been a minister of the gospel for some 22 years now, as you know, and even in your lifetime you have seen some amazing things. You have seen from close by not only a sick person who was healed but an even more astounding act of God. I feel no need to write about that event unless the person involved wants me to do so. Personally, I would rather not and I'll tell you why.

Not very long ago a friend of ours passed away, a man who lived close to his Lord. He collapsed after a brief illness and had to leave his wife and children in the care of the Lord and his friends. He died peacefully and in full assurance of God's love. Is the Lord's nearness at that sickbed any less than when the person recovers? By what stretch of cloudy imagination do we call the healing a demonstration of the Spirit and power and sort of stand at a loss by the bier of one who was promoted to glory?

That's why, you see, I am careful not to glory only at the time of miraculous recovery, but I will glory in tribulations also.

You and I know of people who have been sick for years and in constant pain. Have you seen it too that the Lord daily sustains them and gives them a smile on their face when they see young girls rollicking around the garden? Would you not believe that our heavenly Father is the God of sickness and health both; or of life and death both?

Then there is a story about a lady in Pittsburgh who specializes as an instrument of healing in the hands of the Spirit. Frankly, I don't know what to think of it and I don't think that I have to have an explanation for all such things. I don't know what to do with Lourdes and St. Anne de Beaupre either. I am totally surprised, however, when I am told that this *of course* is the work of the Holy Spirit. Reportedly the Spirit has decided to give a special display of His gracious powers in such a time as this. That would serve as an extra encouragement for the struggling and battling Christian to keep up the good fight of faith.

It is an interesting theory, no doubt, but where in the Bible do I find support for that idea. You see, girls, you may never reason from the facts to the Bible: the Bible interprets the facts of life, not the other way around. Moreover, when they say: see here is the Christ or see there, believe it not, for the gracious rule of Christ through His Spirit is within you . . . . All this is a strange trend in Christian thinking and I hope you will not be impressed with it. It makes for very unstable and sometimes very unhappy people and always very confused. You know, girls, I don't believe that God is a God of confusion. You had better give that whole business a wide berth.

Then there is the emphasis on a certain kind of prayer. Of course, you should never neglect your prayers and especially remember those in your prayers who are in great need. Such prayer is pleasing in God's sight when young people lay there young hearts before the throne of His grace. Such prayers come from a thankful heart which is in daily intimate fellowship with the Lord; such prayers avail much.

Now prayers begin to have overtones of pressurizing the Lord to do a certain thing; the more prayers the more pressure and the more likelyhood of getting the thing desired. That's where I part ways. The late Rev. Eldersveld said in a radio sermon at one time: God is not a politician whose arm has to be twisted; God is a Father who knows best. That God I would like you to know: a Father who is deeply involved in your life but who also can say (and does) NO. He does that for a good reason, though I do not always know that reason, but that does not worry me. I so trust in Him that I believe *all* things to come from His Father-hand. That, I firmly believe, is a demonstration too of His Spirit and power and I wish that Christian people would stop being so one-sided. They are busily making themselves a God whom they would like to have, but who in fact does not exist. I would think that this is a sign of spiritual immaturity, precisely the opposite of what we should have.

Well, I could go on for a while, but I won't. I think you get a little bit of an idea why I wrote to you about these things. Perhaps it will bring me an avalanche of letters, sharply disagreeing with my position. If that happens, so be it; I hope not, it will not make me happy but it will only confirm my concern about recent developments.

In any case, girls, I am serious, deeply serious about it. You see, you and your fellows are covenant children, the property of a faithful God and Father and He wants you to have the inheritance of faith together with all the saints of all ages. You live in a time when you are called upon, perhaps more than before, to discern the Spirits. That can only be done before the open Bible and in living contact with your Father, but you can learn from the past also. That past is enshrined in Catechism and creeds, not enjoying a great deal of popularity in this day and age, but in reality a great stabilizer for those who set their feet for the first time on the pathway of faith.

May our Father hold you firmly by the hand in this day of confusion.

Rev. L. Mulder

JESUS PEOPLE ANSWER 'SUPERSTAR' WITH 'I WILL COME AGAIN'

Philadelphia (EP) — A new rock opera titled, "I Will Come Again" has made its debut as an answer to "Jesus Christ Superstar."

Cindy Tutalo, one of its writers, told some 350 people here at a Jesus People rally the opera begins with the march to Calvary, moves on to the crucifixion and ends with the ascension and Jesus' promise to come again.

Playing an organ by ear and singing, Miss Tutalo's throaty voice provided tunes that were applauded twice with standing ovations.

The resurrected Jesus spends time with his friends and then ascends with a promise to return as a king in the new rock opera.

•

SEES JESUS PEOPLE RETURNING TO ESTABLISHED CHURCH

Seattle (EP) — For a variety of complex reasons, the Jesus People are edging back to the church of their parents.

So says Ray Ruppert, religion editor for the Seattle Times.

"The institutional church is being rediscovered as a living and hope-full community by many of those who were ready a short time ago to abandon the church as a rigid and obsolete structure," he said.

One reason was the realization among street-Christians that many of the young people who were converted suddenly and dramatically in city parks at Gospel rock festivals often fell away rather quickly.

Another factor, Ruppert pointed out, was the willingness of church laymen and clergy to accept them when they made the first tentative steps backs.

WHEN THE DIKES GAVE WAY ④

By ALICE LOS

Early the next morning their rescuers returned. Immediately the entire attic came to life again. Everybody was stiff and sore. But they didn't care! The sun was out! And what was more, the water stood only about three feet high. In their newly found optimism they regarded this as a mere puddle....

The men set to work right away. With some furniture which they fished out of the dining room and some wooden boards taken from the rubbish outside, they fashioned a structure which led from the lower steps of the stairway to the front door. There the rowboat was waiting and the first family with small children climbed aboard.

While she waited for her turn to be evacuated, Ellen gingerly stepped from the muddy stairs onto the platform to look over their living quarters which only two days before had been their haven of security She twinged. Such incredible destruction! Some windows were broken and the torn drapes hung there, heavy with water, listlessly swaying in the wind. The pride of their possessions, a sofa, lay upside-down, the lifeless form of a cat slung around one of its legs.

Her books, many of which she had treasured from childhood, were nowhere to be seen. She imagined them in a soggy pile on the floor, somewhere below the water's surface. Pictures had come loose from the walls to land in the strangest places. Mildly surprised, she became aware of an almost complete lack of emotion. Until she discovered the highchair of their baby, which had sailed right through a window and lodged between the mass of debris outside.

A bright red ball of their oldest one floated nearby. Then she fled upstairs choking back her tears.

Meanwhile the second family had left and by now the attic was buzzing with all the news which the men in the rowboat had meted out in short, sober words. During the night a ship from the Navy had reached the harbor bringing with it food and supplies so that the most urgent needs could at least be met. Its arrival had also meant a first and most welcome contact with the outside world, although even at that time the full measure of what had happened was not entirely clear.

Their own fishing boats with as many people aboard as possible, were preparing to cross the sea way which separated them from the mainland. Brian and Ellen were hit hard by the news that several people of their congregation had lost their lives in the disaster. And while so many of their neighbours had found protection in their house, it now became known that one family who had lived down the street apparently had been surprised by the water in their sleep and that all five of them, father, mother and three children, had drowned when their house collapsed.

Another neighbouring family, on their way to one of the dikes, had lost their frantic race with the water near the parsonage. It was all so hard to believe and, thinking back, Ellen could only see it as a blessing that their senses had been dulled by fatigue so that they were not able to fully absorb it yet. Besides, they had been intent on making their way to the harbor before the day would be over and this also had kept them from brooding over all these terrible tidings.

The morning wore on and by early afternoon the last people had left their house. The rowboat returned once again, each carrying a child with one bag containing bare necessities between the four of them, Brian and Ellen were ready to be transported to the harbor also.

Ellen did not care to admit it, but she was filled with apprehension. After all, Brian was a minister and what if he decided to stay when he would see so many stricken people trooping together on the dike? She was sure she could not bear to leave him behind in what overnight had turned into such a dangerous place. Yet, she wanted very much to be brave. As it turned out, she had worried needlessly. When they reached the harbor, their mayor was there too. Already since early morning he had been talking to the people, comforting and encouraging them. Everybody had to leave the island but some needed quite a bit of persuasion before they were ready to go. However desolate their own village look, to them the unknown mainland seemed even more forbidding.

But the mayor remained firm. Everybody had to go, even, to Ellen's secret relief, the minister. Life in the village had simply become impossible. The lack of food and sanitation caused a serious threat of disease. Brian went to see if there was room for them in one of the fishing boats. Ellen stood there, shivering and rock- the baby in her arms. The only thing she suddenly wanted very desperately, was to go home, to their parents, to cry her heart out and be comforted.

(To be continued)

BAKER ETHICS DICTIONARY ANNOUNCED

Grand Rapids (EP) — A major publication effort by 263 evangelical scholars from many parts of the world will be issued at year-end in the appearance of Baker's Dictionary of Christian Ethics under the direction of Dr. Carl F. H. Henry, noted Protestant theologian, as editor-in-chief.

The project enlists evangelical scholars serving on faculties of leading universities, seminaries and colleges in the United States, Canada, England, Scotland, the Netherlands and elsewhere, including even distant campuses such as the American University of Beirut, the Australian National University and the University of Kenya.

"The volume will give the deathblow to the liberal Protestant idea that evangelical Christians are disinterested in social concerns," says Henry, "and it will clarify the biblical basis on which evangelicals are committed to social involvement."

Henry has paced evangelical social awareness in America since the appearance in 1947 of his book, The Uneasy Conscience of Modern Fundamentalism. This was followed by a major work, Christian Personal Ethics, in 1957, his Payton Lectures, Aspects of Christian Social Ethics, in 1964, and most recently by, A Plea for Evangelical Demonstration (1971).

Contributors to Baker's Dictionary of Christian Ethics reflect more than 30 denomination affiliations. Essays by professors are supplemented by the contributions of other specialists identified with the Congress of the United States, Mayo Clinic, United Press International, Time magazine, and with leading newspapers and religious journals. The essay on Civilization was prepared by Dr. Helmut Thielicke of the University of Hamburg, who was imprisoned by the Nazis during the Hitler regime; that on Social Change by Dr. Jacques Ellul of the University of Bordeaux; while Dr. Charles Malik, former chairman of the United Nations General Assembly, writes on United Nations and World Government.

A Subscription to Calvinist-Contact is an appreciated present for many occasions.

Cites Revival in Ethiopia

Sioux Falls, S.D. (EP) — A report of "amazing working by the Holy Spirit in Ethiopia" was recounted here for Reformed Church women by missionary Arlene Schuiteman, R.N.

The nurse said that spiritual renewal, much like that reportedly going on in Argentina and Indonesia, is happening in Ethiopia — especially in the areas of Mettu, Dembi, Dollo and Gore. In the last-named area, Miss Schuiteman said, missionaries had worked for many years with no results, finally closing the doors of their mission in Gore.

In 1968, she said, another man reopened the mission building as a hostel for boys attending a government school there. Since that time there has been a tremendous moving of the Holy Spirit, including many conversions.

The missionary noted that there has been a Church in Ethiopia since Philip the Evangelist won Queen Candace's treasurer to Christ in the first century. Called the "Ethiopian Orthodox Church," it has long since become cold and formalistic.

The nurse went to Ethiopia from Sudan from which African nation she had been expelled earlier. Many of the Sudanese refugees, she reported, fled during the 15-year war that has taken a heavy toll in lives, property and suffering.

She closed her report with Psalm 68:31, "Ethiopia shall soon stretch out her hands unto God." It's happening, she said, in our generation.

FAMILY CHRISTIAN BOOKSTORE
468 BRANT STREET (downtown) BURLINGTON, ONTARIO

GUIDE
TRAVEL BUREAU
G. DENHARTOG
Box 733 — 39 King Street
AYLMER, ONT.
Telephone (519) 773-2431
TRAVEL AGENTS ARE IN BUSINESS TO SERVE TRAVELLERS AT NO EXTRA COST

Pastoral Counselling

"SIBLING RIVALRY"

REV. RALPH HEYNEN

PINE REST CHRISTIAN HOSPITAL CHAPLAIN

Our subject for today is "Sibling Rivalry". This is in response to a letter from a mother who writes about the fact that she has two daughters a year and a half apart, among whom there is a great deal of jealousy and a great deal of conflict. They are forever arguing and fighting and quarreling about things. This matter came to a head a while back when one of the daughters, knowing that her sister wanted to go out for the evening, hid her best pair of shoes that she intended to wear and since she couldn't find them she refused to go out of the house and there was a great deal of conflict because of this event. She asked the question, "Is it normal that children should have so many quarrels, that there should be so much jealousy between them?" Now, of course, to state what is normal and what is not normal is a bit difficult. It is true that there is a good deal of rivalry between children. If you think back in your own youth you will know it is more common to see this among children that are rather close together. You will find, for example, a daughter who has a sister possibly a year or year and a half younger than she is. The younger sister is possibly a bit brighter, she has more friends, she has more interests in life, or she plays the piano better or she has certain talents, and the older sister will feel extremely jealous.

You have the same thing among boys. You have boys of a certain age and when the older boy goes away he doesn't always want his brother to tag along because his brother cannot play ball as well as the rest of the boys on the block, so he tries to keep his brother at home and it causes a good deal of quarreling, jealousy and fighting. Now this is already something that goes far, far back. There was a lot of rivalry in the family of Jacob. The older sons did not like Joseph because of the fact that they thought he was his father's darling, and most likely he was. Or there is the story that Jesus told so beautifully, that of the prodigal and his brother. There was an intense jealousy and rivalry between the two, so much so that the older brother said he would not even claim the prodigal as his brother but he said to his father, "This thy son", even though the father tried to impress upon him that it was "this thy brother". The Japanese have a kind of proverb like that: "My brother, a stranger."

Now every child sometimes feels the sensation of jealousy. The oldest child will often have this feeling when a new baby is born into the family. He certainly begins to feel insecure because he does not get all of the attention that he had before. If he is the youngest, he sees the older children who have privileges that he cannot have, and he whimpers because he wants also to have the same privileges that they do. If the older son in the family is able to drive a car and another boy who is fifteen cannot get a license, there is often this feeling of jealousy, of rivalry. A child from a large family has many advantages. He gets the rough edges rubbed off, he enjoys the protection and loyalty of the family group. He learns because he has many teachers. I'm happy, at least that I was born from a rather large family; there were five of us boys, and we had to sort of fight our own way which was a good thing. But also in a family like this you have this matter of hand-me-down clothes, you have the matter of comparisons with an older brother who was much better at school than the younger brother is, or the nuisance of having to look after a kid brother who is always hanging around and wants to be with the older ones. Now in some families this gets to be rather a serious situation. It is possible for these brother or sister conflicts to last a lifetime, and you find that sometimes it leads to some very unwholesome situations in the family when there is a good deal of rivalry.

Each child should be helped to find his own place, to be quite independent of the attainments of another child. I once knew of twins, the one was extremely bright, extremely good looking and attractive; the other was not quite as bright and not quite as attractive. The one who was not as attractive developed feelings of inferiority that she carried with her throughout her life, and it wasn't until the two were completely separated that she began to blossom out and to feel that after all she was of some value at least even though she wasn't quite as attractive and as smart as her sister was. This is rather a common occurrence in families. When this rivalry carries on to the point where some member in the family gets to feeling that they are not as good as the rest of them are, or not as good as a sister or brother is; I would hate to be a child who goes to school and who has an extremely brilliant brother or sister who has preceded him, and so when he goes to school the rest of the teachers expect him to be able to do just as good as his brother was. I have known youngsters who have gone all the way through college that way, constantly having to compete with the image of a brother who was extremely bright. Teachers will often make the mistake of making that kind of comparison. You surely should be able to do as well as your brother did. Or, we are surely happy to see you in college because your brother made such a tremendous record here, and immediately, of course, the person feels that he has to attain whether he can do it or whether he cannot.

But there are worse things than a hot display of jealousy. A youngster could suppress these feelings of jealousy and the bitterness that he has crops out in his feelings towards his parents, towards the home or toward himself. Jealousy is an insidious emotion. It has broken up many families and it has damaged many love relationships. It isn't only found among children. A young father who was used to having the full attention of his wife became rather jealous when a baby was born into the family, and the hostility that developed between the husband and wife after the baby was born grew possibly only out of that feeling of jealousy that he had. He wanted the kind of attention that the baby was getting. Of course, that sounds awfully infantile and awfully immature, but you have got an awful lot of immature people running around and it is not at all unusual to see just that kind of situation and for this reason we have got to watch this matter of sibling rivalry. If there is that kind of rivalry between children it is well for us to show that each child in their own way has qualities and talents and abilities. One may be able to get good grades in school, but the other one may be far better on the football field or on the baseball diamond. Or, one girl may be excellent in cooking while another may be an excellent piano player. We should try to amplify these qualities that they have for each person, even identical twins have an identity of their own, and they want to be recognized as individuals, and they have a right to this. Each one of us has a right to be identified as a person in our own rights, as an individual who has qualities of character which makes us worthwhile and to be able to make a contribution to our generation. I wouldn't like to be constantly compared with a brother or with a sister, because I might come out second best, and this does not give a very good feeling. Treat each person as an individual in their own right and then I think we can do an awful lot to overcome this whole matter that tears so many families apart, the matter of sibling rivalry. It is not a question whether it is normal or not, but it is a question that it is not too healthy.

OUR THOUGHT FOR TODAY: Solomon tells us that the race is not to the swift nor the battle to the strong. True success depends on how we use life's resources. For true mental health means that we are able to use the resources that God gives us in the best possible way to our own personal satisfaction and to the glory of God. Use whatever qualities God gives you so that in this way we may fulfill our goal in life.

Een groot man nam afscheid

De Vrije Universiteit in Amsterdam heeft een bladzijde omgeslagen in het boek van haar geschiedenis. Professor S. U. Zuidema is met emeritaat gegaan en daarmee heeft de V.U. afscheid moeten nemen van een van haar meest bekwame professors.

Velen van onze lezers zullen Professor Zuidema kennen, niet alleen van hun Nederlandse tijd, maar eveneens van de redevoeringen die hij in Canada heeft gehouden. Zijn verdiensten als professor zijn van zeer grote betekenis voor zijn studenten geweest, maar zijn pastoraal werk als predikant mag niet vergeten worden. Als Professor Zuidema preekte dan kon je de bezieling en de troost, de drijfkracht en de verkondiging van Zijn woorden deden wat zij lieten de hoorders niet

[illegible] zich zo goed als niets meer van de Here aantrok. Economisch gezien hadden ze het goed. Maar ook zij konden de weelde niet verdragen. Uiterlijk ging het — wat het "godsdienstige" betreft — zo gek nog niet. De mensen gingen nog steeds naar de kerk en hun eredienst was nog een erg populaire bezigheid in het gehele land. Dat land daar had een rijk religieus verleden en ze twijfelden er gewoonweg niet aan dat God hun ook verder zou helpen de toekomst te kunnen ingaan. Zo met God aan je kant — waar zou je je eigenlijk ongerust over maken? Maar terwijl al die mensen daar zo onbezorgd en indifferent voortleefden — liet God een bom vallen in die maatschappij door middel van Zijn dienstknecht Amos. Amos kwam op zekere dag de stad Samaria binnenstormen met een zeer indringende boodschap van zijn Heer. Hij kondigde toen allerlei oordelen van God aan en hij merkte onder meer op, dat de stroom van Gods openbaring bezig was op te drogen in hun samenleving. Er zou een enorme geestelijke honger en dorst ontstaan. Luistert u maar eens naar Amos' woord: "Zie, de dagen komen, luidt het Woord des Heren, dat Ik een honger in het land zal zenden — geen honger naar brood, en geen dorst naar

Woord geraakt en erdoor in beweging gezet? Kan u de boodschap van het Evangelie nog wel verstaan? Is de Bijbel onzin of vinden we in Gods Woord de zin van het leven? Is het Evangelie een lege illusie en niet meer dan een produkt van de mens of is het inderdaad een lamp voor onze voet en een licht op ons pad? Om een positief antwoord op deze vragen te vinden — moeten we Gods Woord laten spreken. En wat vinden we dan? Ik heb het u net voorgelezen: De Bijbel, de Schrift, zegt Paulus, is van God ingegeven. Met andere woorden: de Bijbel is Gods Woord en Gods Woord is de Bijbel.

De Bijbel, zo vertelt Johannes ons in het vijfde hoofdstuk van zijn Evangelie, getuigt van Jezus Christus. Zo is de Bijbel het Boek van Gods heil — het heil door het werk van Christus teweeggebracht en door de Geest van Christus toegepast op de gelovige mens. De Hebreeën-Brief vertelt ons, dat Gods Woord levend is en krachtig en scherper dan een tweesnijdend zwaard. De Bijbel is levend — niet enkel omdat het van God zelf komt — maar omdat het ons tot de Christus brengt. We kennen de Christus dus enkel door Zijn Woord. Buiten de Bijbel om heb-

NEDERLAND

De Bredasche Furie

Storm over Nederland!

Hoog sloegen de golven van haat, vergelding, verguizing en tomeloze emotie op bij een deel van het Nederlandse volk in protest tegen het aanvankelijk voornemen van de Regering om de "drie van Breda" naar Duitsland te doen terugkeren. Dat de Joden hierin een groot aandeel hadden laat zich verstaan, dat ook andere slachtoffers en nabestaanden van in concentratiekampen omgekomen gevangenen tijdens de Duitse bezetting, aan zulk een hysterie zich overgaven is toch wel tekenend. De Kroon, dat is Koningin plus Kabinet, had na raadpleging van verschillende instanties — o.a. de Hoge Raad, het hoogste rechtscollege in ons land — het aanvankelijke voornemen, aan de reeds 27 jaar gevangen zittende drie Duitse oorlogsmisdadigers, gratie te verlenen. De Regering wilde echter niet tot een definitieve beslissing overgaan alvorens het gevoelen van de Tweede Kamer te kennen. Bij opiniepeilingen bleek een aanzienlijke meerderheid van het Nederlandse volk en van de Kamerleden het standpunt van de Regering te delen. Bij een hearing kwamen echter vele organisaties met bezwaren. Daarna brak het onweer los. Ministers en voorstanders werden bedreigd, de kranten werden overstroomd met ingezonden stukken, demonstraties naar het Binnenhof op touw gezet, gewelddadig optreden aangekondigd. Argumenten speelden geen rol meer, bitterheid en wraakgevoelens kregen de overhand. Een aantal Kamerleden, in het bijzonder van de liberalen, keerden hun blaadje om en werden van voor- tegenstander van vrijlating.

Thomas à Kempis heeft eeuwen geleden al gezegd: "De omstandigheden maken ons niet sterk of zwak, zij openbaren slechts of wij sterk of zwak zijn."

Zo naderde dan de datum van dinsdag 29 februari, waarop het debat in de Kamer zou plaatsvinden. De hoofdredacteur van het Fries Dagblad had dag aan dag geschreven, dat de Regering staatsrechtelijk een ernstige fout maakte door de Kamer hierin te kennen. De Kroon, en de Kroon alleen, heeft volgens de Grondwet de bevoegdheid om gratie te verlenen. Wanneer die beslissing was uitgevoerd en de drie criminals waren uitgewezen, had het Parlement daarna zijn mening kunnen geven, maar was de uitvoering niet meer in het geding.

Toen de dag aanbrak waren de tribunes en het plein voor het Kamergebouw geheel bezet, uiteraard met verhitte tegenstanders. Minister-president Biesheuvel werd bij zijn aankomst begroet met scheldwoorden als: bloedhond, neofascist en dergelijke fraaiigheden.

De hoodredacteur van de Leeuwarder Courant schreef: "De drie van Breda hebben de afgelopen dagen een storm van gewelddadig denken en spreken onder ons volk veroorzaakt. Als het geweld dat men in deze Bredase furie medemensen heeft toegewenst eens werkelijkheid zou worden, dan zou Nederland een gruwelijk bloedbad beleven."

Het debat in de Kamer was een explosie van gevoelens. De communisten voorop, tot aan de eenzame boer Koekoek toe. Minister Van Agt, nog jong in de politiek, hield een waardige en sobere rede ter verdediging van vrijlating. Hij meende, dat de strijd tegen het nationaal-socialisme een strijd om het herstel van de rechtsstaat was. Ten dele is dit bereikt en daaruit vloeit voort, dat op grond van diezelfde rechtsbeginselen een straf, die geen doel noch zin meer heeft, niet tot de dood gehandhaafd kan worden.

De premier, die mede aanwezig was, had reeds eerder voor de t.v. verklaard, dat de uitstoting van deze drie misdadigers ook heilzaam was voor hen, die op een of andere wijze de memorie aan het verleden niet kwijt kunnen raken. Bij elk nieuw debat worden de wonden weer opengereten.

Het hielp niet! De tegenstanders gingen nauwelijks op de argumenten in. Aan de volksgunst moest worden voldaan. De minister van Justitie kreeg op z'n brood, dat hij niet op alles was ingegaan. Hij had wat meer "geachte afgevaardigden" met name moeten noemen.

's Nachts om drie uur volgde de stemming over een motie van de heer Voogd (P.v.d.A.), waarbij het Kabinet in ernstige overweging werd gegeven om het voornemen, de "drie van Breda" vrij te laten niet uit te voeren. Deze motie werd aangenomen met 85 tegen 61 stemmen. Bijna alle fracties stemden verdeeld. Onder de tegenstemmers bevond zich o.a. de heer Vondeling, een der prominenten van de P.v.d.A. Onder de voorstemmers o.m. de heer Schakel van de A.R. fractie, oud-verzetstrijder.

De grote vraag is: Wat nu?

Minister-president Biesheuvel gaf na de stemming aan de Kamer de verzekering, dat het Kabinet bij zijn beslissing met de uitspraak ernstig rekening zal houden. Dit wijst er wellicht op, dat het aanvankelijk voornemen om gratie aan alle drie tegelijk te geven, niet zal worden uitgevoerd. Geruchten en speculaties doen de ronde. Hoewel de heer Biesheuvel verklaard heeft, dat geen politieke consequenties het gevolg zouden zijn, acht men het aftreden van de minister van Justitie, prof. Van Agt, niet onwaarschijnlijk.

De Regering heeft, tengevolge van een onjuiste procedure een nederlaag geleden, het Nederlandse volk evenzo!

* * *

Het conflict in de "metaal" is sneller opgelost dan verwacht werd. Toen de bemiddelaars-commissie geen succes had en blijkbaar de wilde stakingen bij de arbeiders, ook bij de leden van de socialistische vakbond, niet in goede aarde vielen, bond de heer A. Groenevelt, voorzitter van de N.V.V.-Industriebond, in. Hij en de andere vakorganisaties aanvaardden bij voorbaat een arbitrale uitspraak. De vroegere voorzitter van het College van Rijksbemiddelaars, Mr. R. J. Erdbrink, kwam met een compromis, waarop het werk op de werven en in de fabrieken hervat werd. De confessionele vakbonden slikten daarbij enige ergernis in, daar het uiteindelijk resultaat nog iets meer biedt dan bij de aanvaarding van de c.a.o. bereikt was.

Wie de minste wil zijn, is echter niet altijd de verliezer.

* * *

In de kerkelijk wereld rommelt het voort.

De Hervormde Synode heeft moeilijkheden met de afdeling Werelddiaconaat van die kerk, omdat een zekere onder voogdij-stelling van generale diaconale deputaten plaats vond. De Sociale academie "De Horst", een broeinest van linkse activiteiten, had de zoveelste binnenhuis-revolutie. De directeur "promoveerde" zichzelf tot adjunct-directeur en daarmee was de democratie weer gered.

De Synode der Gereformeerde Kerken begon aan drie zware kluiven, nl. het anti-racisme, de bezwaarschriften tegen prof. Kuitert c.s. en de verhouding tot de Hervormde Kerk.

In de Synode was nogal critiek op de verlening (besteding) van belangrijke bedragen via de Wereldraad aan de bevrijdingsbewegingen. Ds. A. H. v. d. Heuvel, directeur van deze afdeling van de Wereldraad, kwam speciaal uit Genève in Lunteren om een toelichting te geven. Het gunstig resultaat in de Soedan, dank zij de bemiddeling van de Wereldraad, was zijn troefkaart. Zo ging het in de "Blije Waerelt"!

Cn.

Garlic is goed voor U

Garlic is een natuurlijk antiseptisch geneesmiddel hetwelk de bloedsomloop vrijhoudt van onzuiverheden en voorkomt of vernietigt ontbindings-bacillen.

Adams Garlic Pearles bevat de essentiële Garlic olie, die voor vele jaren medisch is gebruikt. Gedurende eeuwen hebben miljoenen mensen Garlic gebruikt als een gezondheids-middel, vertrouwend in de genezende en versterkende werking. Help uzelf sterk en gezond te voelen. Koop een pakje Adams Garlic Pearles vandaag bij uw drogist. Het kan u beter doen voelen, gezonder en met minder verkoudheden. Zij zijn reuk- en smaakloos in capsule vorm.

Aankondiging van een nieuwe genezende stof: Slinkt Aambeien

Exclusieve genezende stof heeft bewezen dat het aambeien slinkt en beschadigd weefsel heelt.

Een vermaard onderzoekinstituut heeft een unieke genezende stof ontdekt met de eigenschap om aambeien pijnloos te doen slinken.

Het verlicht het jeuken en ongemak in minuten en versnelt het genezen van het beschadigde en ontstoken weefsel.

In geval op geval, terwijl het zachtjes de pijn verlicht, vond feitelijk vermindering (slinking) plaats.

Het meest belangrijke van alles — de resultaten waren zo grondig dat deze verbetering over een periode van vele maanden bleef gehandhaafd.

Dit werd bereikt met een nieuwe genezende stof (Bio-Dyne) dat snel beschadigde cellen helpt genezen en de groei van nieuw weefsel bevordert.

Thans wordt Bio-Dyne aangeboden in zalf en zetpil vorm genaamd Preparation H. Vraag er naar bij alle apotheken. Voldoening of U krijgt Uw geld terug.

(Adv.)

Verdediger

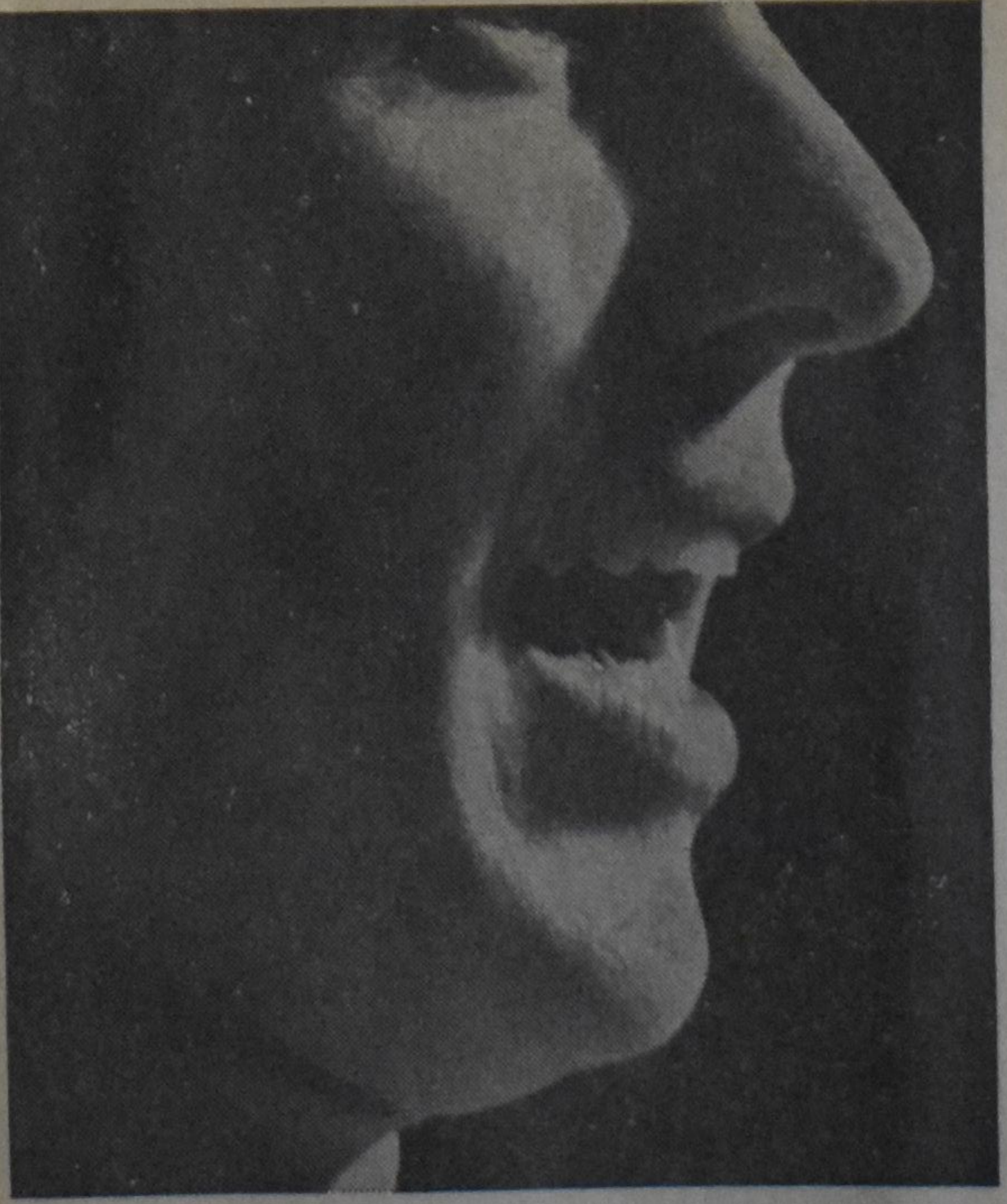

Alberta's Ombudsman heeft slechts één doel . . . dat indien enig persoon of groep een onrechtvaardigheid wordt aangedaan door een afdeling of agentschap van de Regering, iemand met gezag wil luisteren. En doet wat hij kan om het verkeerde recht te zetten.

Iedereen die meent een klacht te hebben over instanties van de Regering van Alberta, en alle normale kanalen voor beroep heeft gevolgd, is toegestaan zijn klacht aan de Ombudsman voor te leggen.

Klachten moeten schriftelijk worden ingediend. Zij kunnen betrekking hebben op beslissingen, aanbevelingen, daden of nalatingen gedaan bij elke afdeling of agentschap van de Regering, welke de protesterende persoon meent discriminatorisch, onwettig, onjuist of verkeerd te zijn. Wanneer de Ombudsman oordeelt dat de klacht gegrond is, beveelt hij de wetgevers aan verbeteringen aan te brengen.

Contact Alberta's Ombudsman op dit adres:
920 Centennial Building, Edmonton. Tel. 423-2251.

Alberta

ONTARIO
PROVINCE OF OPPORTUNITY

Government Information

Van het Department of Treasury and Economics

DE ONTARIO 'GIFT TAX'

Het Gouvernement van de Provincie Ontario heeft de bijzonderheden van een provinciale "gift tax" vrijgegeven om de bestaande federale Gift Tax te vervangen ingaande 1 januari '72. De wet zal worden bekrachtigd en geïntroduceerd in het voorjaar van 1972.

De governementen van Newfoundland, Prince Edward Island, Nova Scotia, New Brunswick, Ontario, Manitoba, Saskatchewan en British Columbia (vermeld als "the cooperating provinces") stelden voor "gift taxes" in werking te doen gaan op 1 jan. 172, die over het algemeen in beginsel en tarieven overeenkomen ofschoon niet hetzelfde in de vrijstellingen.

Alle schenkingen hoger dan een zekere vrijstelling van jaarlijkse gift tax zullen onderhevig zijn aan belasting op progressieve schaal, afhankelijk van het totaal van belastbare schenkingen gedurende het jaar.

Aangiften van gift tax behoren jaarlijks te worden gedaan indien gedurende het jaar schenkingen zijn gedaan.

In de volgende gevallen zullen uitzonderingen worden gemaakt:

(a) Schenkingen die niet over de $2000 per jaar komen aan iedere begunstigde; maar niet in totaal meer dan $10.000 per jaar.

(b) Absoluut en zonder meer schenkingen tussen echtelieden.

(c) Schenkingen aan Canadese liefdadigheidsinstellingen;

(d) Schenkingen van Canadese overheids instanties.

(e) Schenkingen van kracht wordend bij de dood van de donor.

Waar gift tax is betaald met betrekking tot een schenking en de donor binnen vijftien jaar na de schenking komt te overlijden of waar de schenking om welke reden dan ook is inbegrepen in het totaal van zijn nalatenschap met het oog op successierechten, zal het bedrag van betaalde gift tax in mindering worden gebracht, van verschuldigde successierechten met betrekking tot zulk een schenking.

Aansprakelijkheid voor gift tax zal worden opgelegd aan de donor van de schenking, indien een inwoner zijnde van de provincie ten tijde van de schenking. Indien de donor inwoner is van meer dan één jurisdictie op dat ogenblik, dan zal alleen zijn hoofdverblijfplaats in aanmerking worden genomen. Bovendien zal aansprakelijkheid voor gift tax plaats vinden, indien de donor geen inwoner is van de provincie, maar de schenking bestaat uit onroerend goed, gelegen in de provincie. Indien gift taxes worden opgelegd door de provincie, waar een dergelijk onroerend goed is gelegen, dan zal de provincie van de woonplaats van de donor de verschuldigde gift tax met betrekking tot de gift tax opgelegd door de provincie waar betreffend bezit is gelegen in mindering brengen, vooropgesteld dat beide "cooperating" provinces zijn.

Deze aftrek zal worden beperkt tot de kleinste aanslag tussen de gift tax opgelegd door de provincie waar het onroerend goed is gelegen en dat van de provincie van de verblijfplaats van de donor. Er wordt gehoopt dat deze belastingaftrek overeenkomst kan worden uitgebreid met overeenkomsten met andere provincies. De begunstigde is mede en afzonderlijk aansprakelijk met de donor voor betaling van de belasting.

De regering van Ontario is van mening dat Ontario's laatste successierechten wetgeving en "gift tax" plannen niet het laatste woord hierover zullen zijn. Ze heeft elk voornemen de twee op elkaar betrekking hebbende belastingen te herzien en zo nodig wijzigingen aan te brengen die nodig mochten blijken.

THE HON. WILLIAM G. DAVIS
Prime Minister of Ontario

HEBT VEEL PLEZIER OF RUST UIT
. . . . OP WEG NAAR

EUROPA

op de "STEFAN BATORY"

Pools Register

Vaart de luxe route rechtstreeks naar het hartje van Europa aan boord van de populaire "STEFAN BATORY". Rust uit temidden van volledig comfort, attente bediening, heerlijke internationale keuken, vriendelijk gezelschap en pret aan boord van deze volledig op klimaat geregelde en met stabilisator uitgeruste Poolse luxe lijnboot.

Geriefelijke maandelijkse vaarten naar **Southampton** en **Gdynia** met veelvuldig aandoen in **Rotterdam, Cuxhaven en Kopenhagen.**

GEREGELDE AFVAARTEN IN 1972 NAAR EUROPA

Vanaf Montreal: 21 April, 22 Mei, 21 Juni en 20 Juli.

Voor verdere inlichtingen wende men zich tot een reisbureau of schrijf direkt naar:

POLISH OCEAN LINES
McLEAN KENNEDY LIMITED
Algemene Agenten voor V.S. en Canada

Montreal — 410 St. Nicholas St. (514) 849-6111 • Toronto — 159 Bay St. (416) 366-2661

SLAPELOZE NACHTEN

(III)

Toen de bekende 17de eeuwse dichter Jacob Cats 80 jaar geworden was, schreef hij zijn fameuze **Gedachten op Slapeloze Nachten**, gevolgd door zijn **Tachtigh-jarige Bedenckingen**, die aan het slot deze laatste woorden bevatten:

Zo haast als u de slaap verlaat,
Of voor óf met de dageraad,
Zo offert God een dankbaar hart,
Eer dat het weggetogen wordt
Door iets dat aardse dingen raakt,
Of dat naar vlees en wereld smaakt.

Cats wordt uiteraard niet veel meer gelezen, maar zijn ervaring van slapeloze nachten nadat de leeftijd der zeer sterken bereikt is, of van een ontwaken met de dageraad terwijl de gedachten maar komen en gaan, wordt nog steeds door velen gedeeld.

Ik moest daar even aan denken, toen ik een artikel las van de oude ds. Couvee, die, als ik het wel heb, nu 82 jaar oud is; ik hoorde hem een toespraak houden in mijn studententijd, en toen was hij al een man van middelbare leeftijd.

Ds. Couvee is een merkwaardig man; als mijn geheugen mij niet bedriegt is hij van Hervormde afkomst en werd hij uit overtuiging Gereformeerd. Toen ik hem hoorde (het was ongeveer 1930) trof hij me door de frisheid van zijn voorstelling van zaken. Later gaf hij op eigen hand een blad uit 'Herleving'; zijn oordeel was altijd onafhankelijk en vaak raak, in de roos. Hij had een opmerkelijk letterkundig talent en publiceerde onder een schuilnaam een paar romans. In de jongste tijd trok hij de aandacht door een geschrift uit te geven over **Evolutie**, een uitstekend boekje, waartoe hij geperst werd om het te schrijven, omdat er geen jongeren opstonden, die deden wat al lang had gedaan moeten worden in het Gereformeerd klimaat van de laatste tien jaren.

Ds. Couvee, die al verscheiden jaren emeritus is, schreef in het **Gereformeerd Weekblad** (Nov. 19, 1971) een **cri de coeur**, onder de titel: **Ik blijf — maar!** . . . Met die woorden bedoelde hij te kennen te geven, dat hij **wel** lid bleef van de Gereformeerde Kerken, **maar** met groot hartzeer. En wie denkt dan niet aan slapeloze nachten, en vermenigvuldigde gedachten?

Het grote voordeel van dit artikel was, dat deze oude strijder zijn leven lang op een integere wijze voor zijn mening is uitgekomen, zodat niemand hem van rancune verdenken kan; en dat hij op concrete wijze uiting gaf aan de dingen, die hem bezwaarden. Laat ik hem zelf maar het woord geven.

Hij startte op de volgende wijze: "Onlangs vroeg een ouderling mij: wat moeten we doen om te voorkomen, dat we hier weer een predikant krijgen, die nooit catechismus preekt? Men zag daar verlangend uit naar het heengaan van de eigen dominee, die blijkbaar niemand tot de nog altijd geldige orde wist te roepen. Deze opziener vreesde bij mogelijke vacature opnieuw "erin te vliegen". Zó voelde hij 't zelf. Dit is slechts een klein voorbeeld van de groeiende **nood** in menige gemeente. Een **gewetensnood** van ambtsdragers en conscientieuze gemeenteleden, die hun kerk zich zien ontbinden."

Ds. Couvee spreekt in dit verband van vrijbuiterij en hij geeft er meer staaltjes van. "Op een 'vrije Zondag' loopt een collega van elders het Godshuis binnen, waar hij als jongen genoten heeft. Er verschijnt een jeugdig predikant, die hij niet kent, op de kansel. Er is dopen, maar geen flard zelfs van het voorgeschreven formulier wordt gelezen. Vreest de liturg misschien door iets extra's, dat nog komen moet, in tijdnood te geraken? De hele dienst duurt echter slechts drie kwartier. Geen enkele reden dus om de korte dienst nog meer te bekorten."

"Een pacifistisch gezinde dominee wekt zijn jonge hoorders op om militaire dienst te weigeren. 'Jullie kerkeraad staat achter jullie', verklaart hij tot ontsteltenis van de aanwezige opzieners, die zich moeten bedwingen om niet te roepen: dat is niet waar! Op de eerstvolgende kerkeraadsvergadering protesteert men tegen dit onverantwoordelijk deel in zijn bediening van de Goddelijke waarheid. Hij erkent geen schuld, maar zegt, dat hij nu 'gemerkt' heeft, dat de kerkeraad liever geen privé-meningen op de kansel hoort, hij ze niet meer maken zal. Niet lang daarna houdt hij in een ander gebouw dezelfde preek met ongeveer dezelfde afgekeurde inhoud."

In het vervolg van zijn artikel, met ingehouden toorn geschreven, gewaagt de oude ds. Couvee van nog ergere en meer ergerlijke dingen. Hij spreekt van een dominee, die op de catechisatie twijfel wekt aan het scheppingsverhaal; die op de preekstoel verklaart dat de hemelvaart slechts symbolisch dient te worden opgevat; en die, wanneer hij daarover tot de orde wordt geroepen, zich verweert met de uitroep, dat hij niet in zijn persoonlijke vrijheid wenst te worden aangetast.

En dan vervolgt ds. Couvee: "Is er dan wel vrijheid om Gods Woord aan te tasten? Welnee: het **is** immers niet allemaal Gods Woord. Gods Woord is **in** de Bijbel; ieder zoekt het maar uit. Heeft een autoriteit als dr. Buskes niet gedecreteerd, dat tussen hem en de Chr. Ger. professor niet **de Schrift** ligt, doch een Schrift**beschouwing**? Dat oude praatje gaat er tegenwoordig bij vele steeds mondiger, maar steeds onkundiger gemeenteleden wel in. Stel je voor, dat de betrapte dief met het gestolene in zijn hand zich verdedigt: tussen u en mij ligt niet het achtste gebod Gods, doch de **beschouwing** daarvan."

In het genoemde artikel schrijft ds. Couvee nog veel meer.

Zijn laatste woorden zijn: "In onze dagen zonder gezag doet ieder maar wat goed is in zijn ogen. Ik blijf, maar met een steeds meer bedroefd hart."

Ik heb ds. Couvee veel geciteerd.

Ik heb dat gedaan, om niet weer (voor de zoveelste keer) te horen: "Wees toch niet zo eenzijdig; wees toch niet zo onverdraagzaam; ga toch wat meer met je tijd mee."

Het Gereformeerde Weekblad, geredigeerd door prof. Berkouwer en prof. H. Ridderbos, is een respectabel blad; en ds. Couvee heeft zijn sporen verdiend; toen ik indertijd bedenkingen inbracht tegen tijdverschijnselen in de Gereformeerde Kerken (het was enkele jaren geleden) schreef een geacht collega uit Canada mij: "Ik heb grote bezwaren tegen wat je schrijft; je hebt a l l e e n maar tweederangsbronnen geraadpleegd."

Ik heb de indruk dat het verloop van de dingen mij meer in het gelijk heeft gesteld dan me lief is; en ik heb het vermoeden dat niemand de door ds. Couvee genoemde verschijnselen betwisten zal.

Slapeloze nachten — ook ik heb er mijn deel van gehad.

Jaren geleden schreef ik met veel enthousiasme de geschiedenis van de Gereformeerde Kerken in de 19de en 20ste eeuw onder de titel "Het Dwaze Gods".

Wanneer ik het nu weer zou doen, zou ik er een hoodstuk aan toevoegen; en dat hoofdstuk zou de titel dragen: verdonkerd goud.

Louis Praamsma.

IN ZIJN ARM DE LAMMEREN

Dit verhaal, dat in zeker opzicht allegorisch is, verplaatst ons op een der Zeeuwse eilanden in de twintiger jaren. en vergunt ons een blik in het hart en leven van een kind. Het doet ons denken aan een bloemknop die zich langzaam en gestadig ontplooit om tot volle bloei te komen; doch het weent niet "om bloemen, in den knop gebroken, en voor den uchtend van haar bloei vergaan."

Door CORNELIUS LAMBREGTSE

(31)

In den uze loopt hij met uitgestoken armen naar Moeder, die hem optilt en hem op beide wangen kust. Welgefieliceteerd oor m'n jongen, zegt ze, en kust hem nogmaals. In hun gezin hebben ze behalve een eigen nieuwjaarswens ook een speciale verjaardagswens, en Moeder zegt die op voor hem: Welgefieleceteerd mie de vermièrdering van je jaeren. Ik ope da-je nog laank mag leven en iènmal zalig mag sterven.

In dit geval wordt niet "sturven" gezegd, maar "sterven" omdat dat hollandse woord lang zo hard niet klinkt als het zeeuwse, en het betreft hier tenslotte een wens. Behalve Moeder is alleen Wantje in den uze, en ook zij geeft Fransje een hand en zegt haar wens op. Maar voor ze hem laat gaan, geeft ook zij hem een kus, en dan houdt ze haar geopende linkerhand onder zijn ogen. Daarin ligt een heel grote glazen knikker, met een sierlijk gekrulde felrode kern. Je zou haast denken dat het een bloem is waaromheen het glas is gestold tot een grote bal.

Die is voe joe, zegt Wantje triomfantelijk. Voe je verjaerdag!

Fransje neemt de knikker tussen duim en vinger en houdt hem tegen het licht. Zijn ogen drinken met welgevallen de zachte flonkering in en hij roept: Wat een plachtige mulper! Is die ièlemal alliènig voe mien? Zijn moeite met het woord "prachtig" doet hem nu een tweede fout begaan door het woord "murpel" verkeerd uit te spreken, een fout die bijdehande Wantje niet ontgaat en haar noopt hem te korrigeren. Maar dan zegt ze vergoeilijkend: Ja, die is voe joe. Die a'k expres voe joe ekocht, voe je verjaerdag, van die stuver die a'k nog van ouwejaer bewaerd a.

Fransje is getroffen door zoveel zelfverloochening en onbaatzuchtigheid. Nu loopt hij op haar toe en geeft haar een klinkende kus.

Moeder zegt: A-je nu ièst je stuten opeet, dan ei ik ok nog wat voe je, bedièmend. Mae je mô ièst je stuten op aen.

Fransje kan zijn verwondering nie op. Hij had op niets extra's gerekend, alleen maar op de broek die vanmiddag komen zal, en nu heeft hij al twee verrassingen. Hij eet vlug zijn brood op en kleedt zich aan. Dan gaat Moeder naar het kammenet en haalt daar iets uit te voorschijn dat een lichtblauwe kleur heeft. Ze legt het opgevouwen voor hem op de tafel. Fransje vouwt het voorzichtig open en roept: Oô, een nieuwe bloes, een nieuwe bloes! Oenièr ei-je die ekocht, Poete?

Die aemie nie ekocht, Fransje. Die ei Meria en ik emaekt op 't neimesien. Want a-je noe een nieuwen broek kriegt, dan mô-je toch ok een nieuwe bloes aen!

Fransje heeft geen woorden om zijn bewondering en blijdschap uit te drukken. En hij heeft er niets van gezien dat ze die bloes aan het naaien waren. Dat hebben ze zeker met opzet gedaan als hij niet in den uze was!

Maar er staan hem nog meer verrassingen te wachten. Hij is net bezig om de bloes te passen als Kees binnen komt. In zijn handen draagt hij een kleine boog en een bos korte pijlen. Fransje ziet met een oogopslag dat het niet die van Kees zelf zijn. Deze houdt de voorwerpen in zijn uitgestoken handen en zegt: Ier, Fransje, dat is voe joe. Ik ae een stok evonnen dae a'k wè een klein boogje van kon maeken. En ik ae ok kleine pielen voe je emaekt. Ier, da's voe je verjaardag.

De bloes, die een beetje ruim gemaakt is met het oog op Fransje's groei, hangt nog open en los om zijn lichaam, en de mouwen reiken tot midden op zijn handen. Zo staat hij daar met de boog in ene en de bos pijlen in de andere hand sprakeloos en met stralende ogen naar zijn nieuwe schatten te kijken. Wat een dag van vreugde is dit voor Fransje! Hij wil meteen naar buiten om te gaan proberen of hij deze boog hanteren kan. Hij gooit snel de bloes af en trekt zijn daagse aan. Hij wil er meteen vandoor gaan, maar Moeder houdt hem tegen. Iest je gezicht wassen. Ku-je begriepen, je kunt zoa nie nae buten. De slaepers zitten nog in je ogen!

Er wacht hem nog een verrassing. Hij is achter het huis druk bezig met zijn boog en pijlen. Er ligt een vastberaden trek op zijn gezicht. Hij is besloten niet eerder op te houden tot hij die edele kunst machtig is. Hij is vandaag al vier jaar oud, en dus een grote jongen. En grote jongens moeten met pijl en boog kunnen schieten.

Het gaat hoe langer hoe beter. De pijltjes vliegen telkens iets verder weg. Een pijl vliegt tot helemaal op de weg. Juist als hij er heen loopt om hem terug te halen, rijdt de postbode op zijn fiets naar achter. Hij zet zijn rijwiel tegen de muur en roept naar Fransje: Bin jie Fransje Weststraete? Op diens knikken vervolgt hij: Ier is een kaarte voe je.

Fransje holt naar de postbode en neemt met bevende hand de kaart in ontvangst. Het is een prachtkaart. Er staat een jongen op die zijn hoofd een beetje schuin houdt en het op een wit krulharing hondje laat rusten. Onderaan staan gouden letters. Even schiet het door zijn gedachten dat de De Vissers die kaart misschien weer wel gestuurd hebben. Maar dat kan Moeder alleen maar vaststellen. Hij draaft den uze in en roept: Poee, kiek es wat à de post voe mien ebrocht eit! Wien eit die moaie kaarte nae mien estierd?

Moeder kijkt achter op de kaart en leest: Afzender, Maria. Verder staat er niets op, behalve hun eigen adres. Ze keert de kaart om en zegt: Da's toch es een moaie kaarte. Jie bin zô es goedafvandaege!

Maria, die 's zomers op het land werkt, heeft in de winter uiteraard geen werk, en is dus al blij dat ze enkele halve dagen in de week voor de vrouwe van de hoeve in de huishouding werken kan. Daarom is ze vanmorgen niet thuis, en omdat ze dat van te voren wist, heeft ze gisteravond na de catechisatie op het dorp een kaart gekocht en die op het postkantoor in de bus gedaan, in de hoop dat Fransje hem op zijn verjaardag zou krijgen.

Fransje's beker is zo vol, dat hij haast bang is dat die nog over zal lopen. Want vanmiddag komt Lebreure zijn nieuwe galgbroek nog brengen!

Na het eten schiet Fransje vlug in zijn jas en rent naar buiten. Hij gaat midden op de weg staan en tuurt in de richting van het dorp om te zien of hij daar geen fiets aan ziet komen. Het moet er een zijn met een grote vierkante mand voor aan het stuur, want dat betekent dat Lebreure daar achter zit. Op het ogenblik is die de enigste mens ter wereld waar Fransje belang in stelt. Want die man komt straks de kroon zetten op al de vreugden die hem vandaag al te beurt zijn gevallen.

Hij staat met de handen in de zakken van zijn jas. Hij voelt de grote, gladde glazeu knikker en zenuwachtig laat hij die telkens in en uit zijn zweterige hand rollen. Eindelijk meent hij vaag de witte vlek van de kleermakers mand te kunnen onderscheiden. Hij tuurt zo intens, dat er allemaal kleine wriemelende kleine spatjes voor zijn ogen gaan dansen. En het helpt niet of hij al vlug een andere richting uit kijkt, want zodra hij dan daarna weer zijn aandcaht vestigt op die bewegende witte vlek zijn die lastige staartjes er weer. Fransje zal geduld moeten hebben tot de fiets wat dichterbij is.

Ja hoor, Fransje heeft goed gezien — het is inderdaad de kleermaker. Een ogenblik later is hij vlak bij Fransje. Hij licht zijn rechtervoet van de trapper, steekt zijn been achteruit tot zijn zwartleren pantoffel op de lange pin komt te rusten die uit de as van het achterwiel steekt, en springt dan eerst op- en dan zijwaarts naast de fiets.

Zoa broer! roept hij op luide nasale toon. Ik ae je moaien nieuwen broek bie me oor! Hij zet zijn fiets tegen de muur, opent het zwarte zeildoek aan de bovenkant van de mand, en licht er dan een kleine bundel uit die in een donkerblauwe lap gewikkeld is. Dan snoert hij het zeildoek weer dicht.

Fransje is hem ondertussen vooruit gehold in den uze en kondigt aan: Dae kom Lebreure mie m'n galgbroek!

De kleermaker is al aan het praten voor hij in den uze is. Hij werpt het blauwe bundeltje op een stoel en geeft alle aanwezigen een hand. Dan gaat hij zijn gemak bij de tafel zitten en roept tegen de rug van Vader, die zich weer aan het scheren is: Moai weertje, ee Merien? Vader antwoordt met een kromme mond en zonder zich om te keren: Ja, butengewoon voe dezen tied van 't jaer.

Moeder gaat naar het kammenet om het lange stuk papier en wat geld te halen. Deze keer geeft ze twee gulden aan La Bruyère, die dat op zijn gemak op het papier noteert.

Fransje staat zijn ongeduld te verbijten. Gaat die man dat bundeltje nu nooit open maken?

Maria komt ook thuis. Het gehele gezin is nu in den uze. De meesten luisteren maar half naar het gerammel van de praatzieke man. Maar daar stort hij zich niet in het minst aan. Arjaan en Kees zitten stil te proesen om woord lappedief dat ze elkaar over en weer toefluisteren.

Opeens keert La Bruyère zich naar Fransje en roept: Broer, kom es ier, en doe je bloes en je broek mae es uut. Dan zumme es kieken of à je nieuwen broek goed past!

Fransje kijkt hem stomverbaasd aan. Hij neemt meteen twee dingen ontzettend kwalijk. In de eerste plaats omdat hij hem nu voor de tweede keer broer genoemd heeft, een benaming die hij gewoonweg haat omdat Pier soms zo genoemd wordt door zijn moeder; en in de tweede plaats — en dat is nog veel erger — omdat die man zo maar doodeenvoudig eist dat hij in zijn onderbroek voor hem zal gaan staan. Hij krijgt al een rode kleur bij de gedachte alleen. Hij maakt geen aanstalten om aan dat bevel te voldoen. Maar Moeder, die het redelijke van dat voorstel inziet, en tevens de beleefdheid in acht moet nemen, begint Fransje's bloes open te maken. Zij voelt hoe hij zich stijf houdt en in stilte tegenwerkt, maar dan gebruikt ook zij meer kracht en werpt hem een strenge blik toe. Fransje zal zich willoos moeten overgeven, wil hij de zo vurig begeerde galgbroek in zijn bezit krijgen.

La Bruyère heeft ondertusesen achter Fransje's rug de blauwe bundel opengemaakt en komt triomfantelijk met een donker hoopje goed terug. Fransje vergeet een ogenblik zijn onderbroek en kijkt met verbaasde ogen naar dat zwarte ding. En dan doet hij een ontnuchterende ontdekking, namelijk dat hij al die tijd zich een lichte broek had voorgesteld, precies zoals Jan Blok er een droeg. Weer loopt zijn hoofd vuurrood aan en onwillekeurig drukt hij zich wat stijver tussen Moeders knieën terug. Maar de kleermaker vouwt de broek open, buigt zich voorover naar Fransje, en houdt het kledingstuk vlak voor diens voeten. Noe steek je biènen der mae es in, roept hij.

(Wordt vervolgd)

Deze roman is in boekvorm verschenen bij Uitgeverij T. Wever in Franeker. Het verhaal verschijnt als feuilleton in ons blad met toestemming van de uitgever.

De Bijbel onzin?

Radio boodschap van Rev. J. S. Hielema, Geref. predikant te Surhuisterveen, voorheen predikant bij de Chr. Ref. Church in Canada.

Zullen we even in onze gedachten terug gaan zo'n acht eeuwen voor de komst van Christus? Er leefde toen een volk in het noordelijk koninkrijk van Israel dat zich zo goed als niets meer van de Here aantrok. Economisch gezien hadden ze het goed. Maar ook zij konden de weelde niet verdragen. Uiterlijk ging het — wat het "godsdienstige" betreft — zo gek nog niet. De mensen gingen nog steeds naar de kerk en hun eredienst was nog een erg populaire bezigheid in het gehele land. Dat land daar had een rijk religieus verleden en ze twijfelden er gewoonweg niet aan dat God hun ook verder zou helpen de toekomst te kunnen ingaan. Zo met God aan je kant — waar zou je je eigenlijk ongerust over maken? Maar terwijl al die mensen daar zo onbezorgd en indifferent voortleefden — liet God een bom vallen in die maatschappij door middel van Zijn dienstknecht Amos. Amos kwam op zekere dag de stad Samaria binnenstormen met een zeer indringende boodschap van zijn Heer. Hij kondigde toen allerlei oordelen van God aan en hij merkte onder meer op, dat de stroom van Gods openbaring bezig was op te drogen in hun samenleving. Er zou een enorme geestelijke honger en dorst ontstaan. Luistert u maar eens naar Amos' woord: "Zie, de dagen komen, luidt het Woord des Heren, dat Ik een honger in het land zal zenden — geen honger naar brood, en geen dorst naar water, maar om de Woorden des Heren te horen. Dan zullen ze zwerven van zee tot zee, en van het noorden naar het oosten zullen zij dolen, om te zoeken het Woord des Heren; maar vinden zullen ze het niet." Deze situatie-tekening is ook aktueel voor ons in onze tijd. Amos' woorden geven de gang van het hedendaags Christendom goed weer. De visie die hij had van de geestelijke honger van Israel karakteriseert ook onze omstandigheden. Het is een grote vreugde voor mij — temidden van al het negativisme met betrekking tot Gods Woord en temidden van de Schrift-kritiek — dat ik met u over de Bijbel mag spreken. Over het grote voorrecht, zoals iemand het ergens omschreef — dat wij het mogen doen met de Bijbel, want dat geeft een onwrikbare vastheid.

Ik zou u willen vragen: Wordt u nog wel door de stem van Gods Woord geraakt en erdoor in beweging gezet? Kan u de boodschap van het Evangelie nog wel verstaan? Is de Bijbel onzin of vinden we in Gods Woord de zin van het leven? Is het Evangelie een lege illusie en niet meer dan een produkt van de mens of is het inderdaad een lamp voor onze voet en een licht op ons pad? Om een positief antwoord op deze vragen te vinden — moeten we Gods Woord laten spreken. En wat vinden we dan? Ik heb het u net voorgelezen: De Bijbel, de Schrift, zegt Paulus, is van God ingegeven. Met andere woorden: de Bijbel is Gods Woord en Gods Woord is de Bijbel.

De Bijbel, zo vertelt Johannes ons in het vijfde hoofdstuk van zijn Evangelie, getuigt van Jezus Christus. Zo is de Bijbel het Boek van Gods heil — het heil door het werk van Christus teweeggebracht en door de Geest van Christus toegepast op de gelovige mens. De Hebreeën-Brief vertelt ons, dat Gods Woord levend is en krachtig en scherper dan een tweesnijdend zwaard. De Bijbel is levend — niet enkel omdat het van God zelf komt — maar omdat het ons tot de Christus brengt. We kennen de Christus dus enkel door Zijn Woord. Buiten de Bijbel om hebben we geen omgang met God in Jezus Christus. In Hebr. 4:12 en 13 haalt de schrijver verschillende gedeelten uit Psalm 95 aan en past die op zijn lezers toe.

En op die manier maakt hij de Hebreeën-Christenen het duidelijk — wat er met mensen gebeurt die God gehoorzamen of ongehoorzaam zijn. Gehoorzaamheid leidt tot "rust" in God — ongehoorzaamheid brengt Gods oordeel met zich mee. Het Evangelie is een kracht Gods tot behoud voor een ieder die gelooft, maar het is ook waar — dat het Woord van God verplettert en verdoemt, dat het een "doodslucht" is. Om dit te begrijpen moet u op Christus letten. Van Christus wordt in de Bijbel gezegd, dat Hij Verlosser is, maar ook dat Hij is de Verdoemer en de Verderver. Wat nu van Christus' werk geldt, geldt ook van Zijn Woorden, dus van alles wat er in de Bijbel staat. De Hebreeën-schrijver wekt zijn lezers — die aan allerlei vervolgingen blootgesteld waren — op tot volharding en hij verzekert hen, dat ze alles verliezen als ze Gods Woord verlaten, maar alles winnen, wanneer ze de band met dat Woord onderhouden. Dat Woord, zo zegt hij dan, is als een tweesnijdend zwaard. Het zegent de mens, die zich aan de Schrift onderwerpt, het oordeelt de mens, die 't Schriftgeloof en gezag aan de kant zet of relativeert. Het wordt nu begrijpelijk, hoe ernstig we ons dit alles moeten realiseren! En ik denk — in dit verband — aan het vreemde, abnormale verschijnsel dat we zien in het leven van allerlei mensen tegenwoordig — die denken, dat de Bijbel een soort zelfbedieningswinkel is, waar je wat kunt rondneuzen om te zien of er nog iets nodig is, dat er in je straatje past. Wat wordt de Schrift in onze tijd misbruikt! Wij — zo heet het — weten steeds meer en kunnen steeds meer en hebben God steeds minder nodig. Dat is de konklusie van talloze mensen binnen en buiten de kerk. De ruimte — welke wij aan God moeten geven — wordt steeds kleiner.

Gods Woord is scherper dan enig twee snijdend zwaard — zo staat er. Mag ik u vragen: Heeft u de punt van dat zwaard al in uw leven gevoeld? Van Maria lezen we, dat er een zwaard door haar ziel ging, toen zij Jezus aan het kruis zag hangen. Wat leeft er eigenlijk in uw hart? Misschien probeert u dat voor iedereen te verbergen, voor uw man, vrouw, uw kinderen, de wereld — voor God kunt u dat niet! Alle dingen liggen voor Zijn ogen open. Wanneer was het de laatste keer, dat u de tranen van berouw gehuild hebt over uw zonden, over de manier waarop u de Heilige Geest bedroefde? En beleefde u toen ook de vreugde van de vergeving die er is in Christus Jezus? Hoe komt het toch, dat de Bijbel zo buiten ons leven is komen te staan, dat we zo vaak een schijn van Godsvrucht hebben — maar de kracht daarvan verloochenen? Zou het zwaard van Gods Woord nog niet wat dieper in ons leven moeten ingaan? Waar gaat het ons nu ten diepste om? Wat bezielt ons? Waar leven we nu eigenlijk voor? Of zitten we nog midden in het ongeloof — net als die mensen waar Psalm 95 het over heeft en die mensen uit Amos' tijd, waarvan de Here zei: "Daarom heb Ik gezworen in Mijn toorn: tot Mijn rustplaats zullen ze niet komen!"

Gods Woord komt tot ons. Dat zwaard van de Geest confronteert u en mij met de Here onze God. De punt van dat zwaard wordt ons, om het zo te zeggen, op de keel gezet. 't Is een geweldige spannende zaak! Geeft u dan toch over! Sta God niet langer tegen, anders wordt u neergesmakt. Ik mag u een heerlijke boodschap doorgeven: Het flikkerend zwaard dat de Cherub in zijn hand had bij de toegang van de hof van Eden — dat zwaard kwam neer op Christus Jezus toen Hij de weg naar het verloren Paradijs weer opende. En zo door het geloof in Christus mogen wij de Bijbel — als Gods wapen — ook hanteren. En de wapenen van onze veldtocht, zo zegt Paulus het ergens, zijn niet vleselijk, maar krachtig voo

$258 Retour Toronto - Amsterdam

in April en Mei op de geregelde lijndienst van de K.L.M.

Voor een verblijf van minstens 22 dagen en hoogstens 45 dagen betaalt U voor een retour naar Amsterdam, wanneer U vertrekt

	van Montreal:	van Toronto:
in April, Mei, Sept., Oct. 1972	$240	$258
in Juni, Juli, Augustus 1972	310	328
van 1 Nov. '72 tot 31 Mrt. '73	214	232

Kinderen van 2-12 jaar halve prijs.

Kinderen onder 2 jaar 10% van Montreal prijs.

Plaats van aankomst en vertrek in Europa behoeft niet dezelfde te zijn.

Goedkeuring van de regering aangevraagd.

GEEN CHARTER, geen lidmaatschap van club nodig, geen deposit. Betaling 2 weken voor vertrek. Geen "Cancellation fee".

8-daagse retours naar Amsterdam nu tot eind April

Heen iedere Vrijdag, terug op Zaterdag 8 dagen later. Van Montreal $198.00, van Toronto $236.00. Kinderen halve prijs. $80.00 extra voor auto en accommodatie.

Voor overkomst van familie uit Holland:

Speciale groep met deskundige reisleider van 30 Juni tot 24 juli (verlenging tot 13 Aug. mogelijk). Retour Amsterdam—Montreal $240.00 (is 772 gulden); Amsterdam—Toronto $258.00 (is 829 gulden) per KLM. Kinderen half geld.

Speciale Aanbieding voor Abonnees op Calvinist-Contact:

Bij voldoende deelname vanaf 1 April geregelde vluchten naar Amsterdam voor 11 en 18 dagen. Vertrek op Donderdag, terug op Maandag.

	Van Montreal	Van Toronto
In April, Mei, Sep., Oct. '72	$214	$232
Juni, Juli, Aug. 1972	289	307
Van 1 Nov. 1972 - 31 Maart 1973	188	206

Kinderen van 2—12 jaar halve prijs.

Valentine Travel Service ltd. Lucas Koops owner
1642 Bayview Ave., Toronto 17, Ont. tel. 485-0336 (24 hrs)
open Monday through Saturday 9 am—6 pm.

London Travel Bureau Herman Koops manager
Postian Building, 395 Dundas Street, London, Ont. tel. 432-1141

De Ruyter's Muisjes

KINDEREN ZIJN ER DOL OP

P. de Ruyter & Zn. N.V., Baarn
Hofleverancier Ao. 1860

Imported by: VAN'S Imp. Ltd.
P.O. Box 826, HAMILTON, Ont.

SLAPELOZE NACHTEN

(III)

Toen de bekende 17de eeuwse dichter Jacob Cats 80 jaar geworden was, schreef hij zijn fameuze **Gedachten op Slapeloze Nachten**, gevolgd door zijn **Tachtigh-jarige Bedenckingen**, die aan het slot deze laatste woorden bevatten:

Zo haast als u de slaap verlaat,
Of voor óf met de dageraad,
Zo offert God een dankbaar hart,
Eer dat het weggetogen wordt
Door iets dat aardse dingen
raakt,
Of dat naar vlees en wereld
smaakt.

Cats wordt uiteraard niet veel meer gelezen, maar zijn ervaring van slapeloze nachten nadat de leeftijd der zeer sterken bereikt is, of van een ontwaken met de dageraad terwijl de gedachten maar komen en gaan, wordt nog steeds door velen gedeeld.

Ik moest daar even aan denken, toen ik een artikel las van de oude ds. Couvee, die, als ik het wel heb, nu 82 jaar oud is; ik hoorde hem een toespraak houden in mijn studententijd, en toen was hij al een man van middelbare leeftijd.

Ds. Couvee is een merkwaardig man; als mijn geheugen mij niet bedriegt is hij van Hervormde afkomst en werd hij uit overtuiging Gereformeerd. Toen ik hem hoorde (het was ongeveer 1930) trof hij me door de frisheid van zijn voorstelling van zaken. Later gaf hij op eigen hand een blad uit 'Herleving'; zijn oordeel was altijd onafhankelijk en vaak raak, in de roos. Hij had een opmerkelijk letterkundig talent en publiceerde onder een schuilnaam een paar romans. In de jongste tijd trok hij de aandacht door een geschrift uit te geven over **Evolutie**, een uitstekend boekje, waartoe hij geperst werd om het te schrijven, omdat er geen jongeren opstonden, die deden wat al lang had gedaan moeten worden in het Gereformeerd klimaat van de laatste tien jaren.

Ds. Couvee, die al verscheiden jaren emeritus is, schreef in het **Gereformeerd Weekblad** (Nov. 19, 1971) een **cri de coeur**, onder de titel: **Ik blijf — maar! . . .** Met die woorden bedoelde hij te kennen te geven, dat hij **wel** lid bleef van de Gereformeerde Kerken, **maar** met groot hartzeer. En wie denkt dan niet aan slapeloze nachten, en vermenigvuldigde gedachten?

Het grote voordeel van dit artikel was, dat deze oude strijder zijn leven lang op een integere wijze voor zijn mening is uitgekomen, zodat niemand hem van rancune verdenken kan; en dat hij op concrete wijze uiting gaf aan de dingen, die hem bezwaarden. Laat ik hem zelf maar het woord geven.

Hij startte op de volgende wijze: "Onlangs vroeg een ouderling mij: wat moeten we doen om te voorkomen, dat we hier weer een predikant krijgen, die nooit catechismus preekt? Men zag daar verlangend uit naar het heengaän van de eigen dominee, die blijkbaar niemand tot de nog altijd geldige orde wist te roepen. Deze opziener vreesde bij mogelijke vacature opnieuw "erin te vliegen". Zó voelde hij 't zelf. Dit is slechts een klein voorbeeld van de groeiende **nood** in menige gemeente. Een **gewetensnood** van ambtsdragers en conscientieuze gemeenteleden, die hun kerk zich zien ontbinden."

Ds. Couvee spreekt in dit verband van vrijbuiterij en hij geeft er meer staaltjes van. "Op een 'vrije Zondag' loopt een collega van elders het Godshuis binnen, waar hij als jongen genoten heeft. Er verschijnt een jeugdig prediker, die hij niet kent, op de kansel. Er is dopen, maar geen flard zelfs van het voorgeschreven formulier wordt gelezen. Vreest de liturg misschien door iets extra's, dat nog komen moet, in tijdnood te geraken? De hele dienst duurt echter slechts drie kwartier. Geen enkele reden dus om de korte dienst nog meer te bekorten."

"Een pacifistisch gezinde dominee wekt zijn jonge hoorders op om militaire dienst te weigeren. 'Jullie kerkeraad staat achter jullie', verklaart hij tot ontsteltenis van de aanwezige opzieners, die zich moeten bedwingen om niet te roepen: dat is niet waar! Op de eerstvolgende kerkeraadsvergadering protesteert men tegen dit onverantwoordelijk deel in zijn bediening van de Goddelijke waarheid. Hij erkent geen schuld, maar zegt, dat hij nu 'gemerkt' heeft, dat de kerkeraad liever geen privé-meningen op de kansel hoort, hij ze niet meer maken zal. Niet lang daarna houdt hij in een ander gebouw dezelfde preek met ongeveer dezelfde afgekeurde inhoud."

In het vervolg van zijn artikel,

IN ZIJN ARM DE LAMMEREN

Dit verhaal, dat in zeker opzicht allegorisch is,
verplaatst ons op een der Zeeuwse eilanden in de twintiger jaren.
en vergunt ons een blik in het hart en leven van een kind.
Het doet ons denken aan een bloemknop die zich
langzaam en gestadig ontplooit om tot volle bloei te komen;
doch het weent niet "om bloemen, in den knop gebroken,
en voor den uchtend van haar bloei vergaan."

Door
CORNELIUS LAMBREGTSE

(31)

In den uze loopt hij met uitgestoken armen naar Moeder, die hem optilt en hem op beide wangen kust. Welgefieliceteerd oor m'n jongen, zegt ze, en kust hem nogmaals. In hun gezin hebben ze behalve een eigen nieuwjaarswens ook een speciale verjaardagswens, en Moeder zegt die op voor hem: Welgefieleceteerd mie de vermièrdering van je jaeren. Ik ope da-je nog laank mag leven en iènmal zalig mag sterven.

In dit geval wordt niet "sturven" gezegd, maar "sterven" omdat dat hollandse woord lang zo hard niet klinkt als het zeeuwse, en het betreft hier tenslotte een wens. Behalve Moeder is alleen Wantje in den uze, en ook zij geeft Fransje een hand en zegt haar wens op. Maar voor ze hem laat gaan, geeft ook zij hem een kus, en dan houdt ze haar geopende linkerhand onder zijn ogen. Daarin ligt een heel grote glazen knikker, met een sierlijk gekrulde felrode kern. Je zou haast denken dat het een bloem is waaromheen het glas is gestold tot een grote bal.

Die is voe joe, zegt Wantje triomfantelijk. Voe je verjaerdag!

Fransje neemt de knikker tussen duim en vinger en houdt hem tegen het licht. Zijn ogen drinken met welgevallen de zachte flonkering in en hij roept: Wat een plachtige mulper! Is die ièlemal alliènig voe mien? Zijn moeite met het woord "prachtig" doet hem nu een tweede fout begaan door het woord "murpel" verkeerd uit te spreken, een fout die bijdehande Wantje niet ontgaat en haar noopt hem te korrigeren. Maar dan zegt ze vergoeilijkend: Ja, die is voe joe. Die a'k expres voe joe ekocht, voe je verjaerdag, van die stuver die a'k nog van ouwejaer bewaerd a.

Fransje is getroffen door zoveel zelfverloochening en onbaatzuchtigheid. Nu loopt hij op haar toe en geeft haar een klinkende kus.

Moeder zegt: A-je nu ièst je stuten opeet, dan ei ik ok nog wat voe je, bedièmend. Mae je mô ièst je stuten op aen.

Fransje kan zijn verwondering nie op. Hij had op niets extra's gerekend, alleen maar op de broek die vanmiddag komen zal, en nu heeft hij al twee verrassingen. Hij eet vlug zijn brood op en kleedt zich aan. Dan gaat Moeder naar het kammenet en haalt daar iets uit te voorschijn dat een lichtblauwe kleur heeft. Ze legt het opgevouwen voor hem op de tafel. Fransje vouwt het voorzichtig open en roept: Oô, een nieuwe bloes, een nieuwe bloes! Oenièr ei-je die ekocht, Poete?

Die aemie nie ekocht, Fransje. Die ei Meria en ik emaekt op 't neimesien. Want a-je noe een nieuwen broek kriegt, dan mô-je toch ok een nieuwe bloes aen!

Fransje heeft geen woorden om zijn bewondering en blijdschap uit te drukken. En hij heeft er niets van gezien dat ze die bloes aan het naaien waren. Dat hebben ze zeker met opzet gedaan als hij niet in den uze was!

Maar er staan hem nog meer verrassingen te wachten. Hij is net bezig om de bloes te passen als Kees binnen komt. In zijn handen draagt hij een kleine boog en een bos korte pijlen. Fransje ziet met een oogopslag dat het niet die van Kees zelf zijn. Deze houdt de voorwerpen in zijn uitgestoken handen en zegt: Ier, Fransje, dat is voe joe. Ik ae een stok evonnen dae a'k wè een klein boogje van kon maeken. En ik ae ok kleine pielen voe je emaekt. Ier, da's voe je verjaardag.

De bloes, die een beetje ruim gemaakt is met het oog op Fransje's groei, hangt nog open en los om zijn lichaam, en de mouwen reiken tot midden op zijn handen. Zo staat hij daar met de boog in ene en de bos pijlen in de andere hand sprakeloos en met stralende ogen naar zijn nieuwe schatten te kijken. Wat een dag van vreugde is dit voor Fransje! Hij wil meteen naar buiten om te gaan proberen of hij deze boog hanteren kan. Hij gooit snel de bloes af en trekt zijn daagse aan. Hij wil er meteen vandoor gaan, maar Moeder houdt hem tegen. Iest je gezicht wassen. Ku-je begriepen, je kunt zoa nie nae buten. De slaepers zitten nog in je ogen!

Er wacht hem nog een verrassing. Hij is achter het huis druk bezig met zijn boog en pijlen. Er ligt een vastberaden trek op zijn gezicht. Hij is besloten niet eerder op te houden tot hij die edele kunst machtig is. Hij is vandaag al vier jaar oud, en dus een grote jongen. En grote jongens moeten met pijl en boog kunnen schieten.

Het gaat hoe langer hoe beter. De pijltjes vliegen telkens iets verder weg. Een pijl vliegt tot helemaal op de weg. Juist als hij er heen loopt om hem terug te halen, rijdt de postbode op zijn fiets naar achter. Hij zet zijn rijwiel tegen de muur en roept naar Fransje: Bin jie Fransje Weststraete? Op diens knikken vervolgt hij: Ier is een kaarte voe je.

Fransje holt naar de postbode en neemt met bevende hand de kaart in ontvangst. Het is een prachtkaart. Er staat een jongen op die zijn hoofd een beetje schuin houdt en het op een wit krulharing hondje laat rusten. Onderaan staan gouden letters. Even schiet het door zijn gedachten dat de De Vissers die

Young Writers

Send manuscripts to
the Literary Editor,
Calvinist-Contact,
P.O. Box 1269,
Grand Rapids,
Mich. 49501, U.S.A.

PETER

Deny Thee Lord? I never will!
The others leave? I be with Thee still!
I even give, if that needs be,
My blood, my life, in love for Thee.

You, Galilean, are you not
Also a member of this plot?
You there, come closer to the light,
You were also with Him last night!

Oh yes, you come from Galilee,
I've seen you in his company.
Well, Peter, what is your reply?
Yes Lord, for you, for you I'll die?

"I was with him? How dare you say!
The answer came, without delay,
My God, by Heaven I've never seen
This cursed man, this Galilean.

O Lord, this, this, is such a shock.
Did You not call this man a rock?
If then a rock so deep can fall
I am so weak, I am so small!
My God, that I, by grace, may stand.
And never boast, save at Your hand.
And if I fall so frightfully low,
That for me too the cock may crow.

D. Nannings

•

PSALM 27

1. The Lord is my light and my salvation,
Whom shall I fear?
The Lord is the stronghold of my life,
Whom shall I fear?
When evil-does assail me
And slander against me,
My adversaries and my foes
Shall stumble and fall.

2. Even though an host encamp against me,
I shall not fear.
Though enemies make war against me,
I shall not fear.
One thing I have asked of the Lord
That I will seek after,
That I may dwell in His abode
Through all of my life.

3. The Lord will hide me in His strong shelter,
Exalting me.
He will protect me under His tent,
Exalting me.
And now my head shall be raised up
Above my enemies,
And I will offer in His tent
Joyful sacrifice.

4. I will sing and make petition to God
And He will hear.
And when I cry out, He will listen,
And He will hear.
Lord, You have said, "Child, seek my face"
My heart will make reply,
"I shall then seek your face, O Lord,
Do not turn away."

5. Do not turn your servant away angry,
Forsake me not.
O You, who have been my mighty hope,
Forsake me not.
O You, who have been my succor,
God of my salvation,
Though my closest friends forsake me,
You, Lord, will save me.

6. Teach me Your Way, Lord, and I will follow,
Lead me, my Lord.
Do not give me up to evil men:
Lead me, my Lord.
For I believe that I shall see
The Goodness of the Lord.
Be strong, and let your heart be bold,
Our hope is in God.

Robert D. Swets, 1971

"AS WHITE AS THE SNOW"

When I looked out of the window
I noticed the snow.
The trees that were bare,
Had been covered with care,
And branches hung low
With the weight of the snow.

The sparkling of stars,
The moon, full and large,
The fresh fallen snow,
Set the world aglow!
Almost as light
As the day was the night!

God washed away
All the dirt of the day.
He has made us as white
As the snow of that night!

Didy Prinzen

•

JESUS PERSON

The beads I wear
Remind me of the blooddrops
When you died for me.

I thank you because
You answered my thoughtlessness
With your care and patience.

Strung together
They form a beaded unity
Like an unbroken aureole
Of your love
Surrounding my being

I praise You because your love
Makes me mindful of other People's
Burdens and needs.

Burdens are often caused
By ignorance
For harshness causes pain
And lack of patience
Makes hearts weep

I am sorry for the hurts
Caused by me. They grieve
My soul immensely, because
They could have been prevented

The beads I wear remind me
Of the tears you cry
When I forget the blood that was shed for me.

To Him and to you I bring my plea:
Forgive and trust
And share His love

H. VanderWerff

•

MORE THAN SEX

Sex education
Is entitled to
One graduation
At the wedding night

As with many
Examinations
Students test others
In preparation

To be joined as a
Man and a woman
Is more than moaning
In exaltation

Loyalty, love give
Deep satisfaction
Of living as one
In God's creation

Wilt E. Blaak

•

PALM SUNDAY

A King on a donkey
Went down the street
People threw green
Palm leaves at his feet

"The King is coming"
Children would shout
And, running home,
Called their mothers out

Neighbor called neighbor
And friend called friend
To meet the kind King
With worship well-meant

They did what they could
In the way they knew best
Ripped leaves off the trees
To make joy manifest

The King understood
With a gracious smile
His "Not of this world"
Would take them a while

He rode a donkey
Down the street
And people kept throwing
Leaves at His feet.

C.B.